

örömHírlap

A Főit-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Tűzszünet helyett Békesség

TARTALOMJEGYZÉK:

Testté lett	1
Berekfürdő 1.	2
Berekfürdő 2.	4
Gondolatok	8
Bizonyságtétel 1.	10
Bizonyságtétel 2.	13
Anyakönyvi hírek	14
Idősek délutánja	19
Bizonyságtétel 3.	20
Bizonyságtétel 4.	21
Bizonyságtétel 5.	22
Presbiteri nap	26
Imatémák	27
Hirdetések	28

„És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarat.” (Lk 2,13-14)

Majdnem egy évvel ezelőtt egy másik tudósítás hasonlóképpen kezdődött, mint itt Lukácsé: Hirtelen földi seregek sokasága jelent meg... és keletről megszálló hadműveletet indítottak Ukrajna ellen. Azt hiszem, mind emlékszünk, hogy valóban, mennyire hirtelen történt ez akkor. Bátran reméltük, hogy ugyanilyen hirtelen, pár nap lefolyása alatt rendeződik ez a „testvérkonfliktus”, de

nem így lett. Meghökkenítő, amikor egy nagyhatalom ilyen politikai lépést tesz, de még meghökkenőbb, amikor a legnagyobb nagyhatalom, amely létezik, szintén hadműveletet hajt végre. A világ Teremtője karácsonykor hirtelen, váratlanul felsorakoztatta seregét, hogy végleg leszámoljon azokkal, akik évszázadokon és nemzedékeken keresztül lázongtak ellene... ja, nem! Előhívta seregét, hogy így adjon súlyt annak a hadi lépésnek, amelyre elszánta magát: **békét hoz a földre.**

A karácsonyi történet élénken bennünk élő jelenetei már nehezen váltanak ki belőlünk döbbenetet, pedig a szomszédban dúló háború fényében érthetjük csak meg igazán, hogy milyen döbbenetes az, hogy Isten nem indít megszálló hadjáratot ellenünk. Nem mondja, hogy most már tényleg elég volt belőlünk, még csak nem is

figyelmeztet, hogyha nem változunk meg, akkor támadni fog, hanem hirtelen – bár abszolút fölényt élvez – békét hirdet. Mi több, **parancsba adja a békét, mert az Ő szava** – ha tolmácsolva van is a sereg által – **teremtő szó.** Amit mond, az úgy is van. Pont. **A földön békesség.**

Na de akkor miért nem ezt éljük? Hol ez a parancsba adott békesség? Hol máshol, mint a jászokban... **Ott nyugszik bepólyálva az Isten parancsba adott és testté lett Békessége.** Nekünk nem elég a tűzszünet, nekünk nem elég a megjátszott egymásra mosolygás, nekünk Ő kell, aki békességet munkál köztem és az Isten között, akitől úgy eltávolodtam. Nekünk Ő kell, aki bé-

kességre indít a haragosaimmal kapcsolatban, akikkel én vagyok távolságtartó. Nekünk Ő kell, aki békét teremt az egész földkerekségen, egy napon minden népet és nemzetet a maga uralma alá vonva. Nem elégszünk meg a tűzszünettel. **Mi Jézust, a Békesség Fejedelmét szeretnénk látni. Ha még nem láttuk meg, keressük Őt hittel!** Ha pedig már megláttuk, akkor álljunk be mi is Isten seregébe, és hirdessük bátran mi is: **Jézusban, a földön békesség van!**

Székelty Pál Domokos beo. lp.

Ugye, csak tavaszig?

Először elmentek a madarak.

**Fészkek maradtak üresen mögöttük,
s a levegőgég megszűnt csicseregni.**

Ugye, csak tavaszig?

Azután elmentek a levelek.

**És színtelen és sötét lett az erdő,
és kósza szélben kezdett dideregni.**

Ugye, csak tavaszig?

Azután a virágok mentek el.

**Most koszorúba kötjük az utolsót,
elborítani sírhantot, koporsót.**

Ugye, csak tavaszig?

**Akkor majd újra csicsereg az égbolt,
és kizöldül az erdő és meleg lesz,
és virág nyílik. Fázunk, búcsúzunk, de
ugye, csak tavaszig?**

Most még valaki elmegy, aki drága.

**Megy a madarak és virágok útján,
megy fényesebb és melegebb hazába.**

Kísérünk valakit.

**A szeretettől meleg, tiszta hangot
nem halljuk többé, nem látjuk a fénylő,
szép, szent mosolyt. Megyünk és búcsúzunk,
de ugye, csak tavaszig?**

**Meddig, Uram? És borún és ködön
és könnyön, gyászon áthatol a válasz
vigasztaló és csendes ragyogással:**

Igen, csak tavaszig!

Türmezel Erzsébet

Közel Istenhez

Hálát adok az Istennek, hogy vezet engem és a csendeshét áhítatos tanításával is közelebb kerülhettem a Biblia és az evangéliumok reményteli üzenetéhez. Ezen a héten Istenre és Jézus tanítására koncentrálnom elvonultam, a nyüzsgő világtól eltávolodva.

Sokszor gondoltam már arra, hogy **mit jelent a megtérés:** megtérést Istenhez és Jézushoz vagy megtérést a bűneinktől? Lelki megtisztulást a bűnöktől? Most megtanulhattam, megvilágosodhattam, hogy **szabadságot jelent, mert megszabadulva a bűnöktől megszabadulhatunk a láncoktól, a kötöttségek rabságától, így lehetővé válik számunkra a szabadság.**

Megszabadulhatunk a tanítás által a világ által nyújtott aprónak tűnő vágyaktól, a vágyak tárgyaitól. Az adventi időszak ezt a megtisztulást várja tőlünk.

A világ viszont az ajándékok, termékek formájában vágyaink tárgyait kínálja. Próbál minket függővé tenni. Ezért kell szövetséget, szerződést kötni a szemünkkel, a vágyaink tárgyait bemutató kameránkkal, és az egyéb érzékszerveinkkel. **A bűnök felismerése az első lépés, aztán Isten és Jézus segítségével elhagyhatjuk ezeket. Meg kell vallanom Istennek a bűnt.** Segíts Istenem elhagyni a bűnt! Ő megtisztít. Ez hozza el a megtisztulás örömét, a boldog megnyugvást, örömet Krisztusban. Az engedelmes akarat

segít ebben a szabadulásban. A bűnök nélküli élet megszabadít a vádaktól, az önvádtól is, nem lesz lelkiismeretfurdalás. Megszabadul a bűnös gondolatok és tettek életet fojtogató rabigájától.

A Tízparancsolat és a Biblia útmutatásai segítenek eldönteni, hogy jogos vagy jogtalan a vád. Húz a bűn, de egy másik erő a húzás ellen hat. A bűn, mint nehézségi erő ránk nehezedő vád. Ha felhagyok a bűnnel, akkor megszabadulok, a teher eltűnik rólam és a lelkemről. **Lelket könnyítő szabadulás valósul meg.**

Test és lélek harca ez: a test törekvése ellenkezés Istennel, a lélek által meg kell ölni a test cselekedeteit.

A test az Istentől független természetet jelent, a lélek a Szentlélek uralmát jelent. A Szentlélek uralja a testi vágyakat. A test szerint gondolkodás a világ céljai szerint való élet, a test magára koncentrál, emiatt öntörvényű lesz és az fel sem merül, hogy mit tenne Jézus.

Amikor jön egy csalódás, egy próba, akkor Isten alázatra akar nevelni, ezt nem tudom testi erővel, önerőből megoldani. A test törekvése halál. Nem bízhatunk a saját erőnkben, ez ellenségeskedés Istennel szemben. Ha magunkban bízunk, akkor Istennel ellenkezünk és test szerint élünk. A test is törekszik arra, hogy átvegye a hatalmat a lélek, a Szentlélek fölött. A Szentlélek is törekszik átvenni a hatalmat a testi vágyak, világi motivációk fölött.

Sokszor gondoltam már arra is, hogy mit jelent az „Ige”. A görögök még logos-nak írták, a latinok fordították le ezt Igeként – Isten Igéje, Isten szava. Sokszor gondoltam már arra is, hogy a „Miatyánk”-ban mit jelent a mindennapi kenyér. Utánaolvastam és kiderült, hogy a teológusok sem tudják, talán mennyei kenyeret jelent, amire Jézus is utalt, hogy nem csak (földi) kenyéren él az ember.

Sokan sokféleképpen értelmezik, nincs egyetértés. Talán emiatt van olyan sok egyház.

Még a házaspárok között sincs teljes egyetértés. Arra is volt alkalmam, hogy szembe-süljek azzal, hogy miképpen szeressem a feleségemet: „*Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket, miképpen a Krisztus is szeretete az egyházat.*” (Ef 5,25)

Krisztus az életét adta az egyházért. Megmosta a tanítványok lábát szolgaként, pedig ő volt az egyház feje. Ha nincs meg bennünk ez a nagymértékű szeretet, akkor Isten majd ad nekünk, Isten szeretetével fel tudunk tölteni.

Sokszor gondoltam arra is, hogy **mi az élet értelme**. Most már tudom, hogy **az, hogy**

minél jobban megismerjük Istent, Isten szándékát alázatosságra törekedve nem a magunk dicsőségére, hanem Isten dicsőségére, a szándékai szerint élve.

Az élet hiábavalónak tűnhet, de a hiábavalóság nem Istentől való. Az ember az oka a

hiábavalóságnak, az Istentől elszakadt ember. **Isten azért küldte a Fiát, hogy megszabadítson minket a hiábavalóságtól.**

A vajúdás fájdalmas dolog, szenvedéssel jár. Mi értelme van ennek a vajúdásnak? A vajúdás tartalommal teli fájdalom, amiből élet fakad. A szenvedésből élet fakad, a szenvedéssel közeledek Jézushoz, Jézus fájdalmához – ez fog kiteljesedni a megdicsőülésben. A szenvedésre szükség van, a szenvedéssel tényleg Jézus képére formálódunk át, a Vele való egység nincs meg szenvedés nélkül. Átformálódva legyünk olyanok, mint Krisztus, járjunk azon az úton, amelyen Ő formálni tud. Mindenki csak saját kárán, saját szenvedése árán tanul. A dicsőséget megelőzi a szenvedés. A szenvedés nem csak azért van, hogy Isten ezzel irányítson és neveljen minket, ennél többről van szó. Isten tervében komoly összefüggések vannak, még, ha mi nem is értjük ezeket

egyelőre – ezért ne lázadjunk a szenvedések ellen.

A beteljesedés még nincs itt, de van remény. „*Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.*” (Lk 19,10)

Krisztusban szabadok vagyunk a vádtól, a kizsátozottság érzése helyett gyermekei, örökösei vagyunk Istennek és Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk. A szenvedés a mindennapokban van, a jelen szenvedései nem hasonlíthatóak ahhoz a dicsőséghez, amit majd kapunk. Ez adja a reményt!

Nem az emberek elvárásai szerint kell élnünk az életünket, hanem Isten elvárásai szerint. **A szívből jövő jócselekedet nem teher, hanem egy lehetőség, hogy mutassuk meg azt, amit mi kaptunk.**

Összességében szeretetet, erőt, reményt, lelki táplálékot lehet meríteni egy ilyen csendeshét által – ez visz örömhírt a szívünkbe. **Reményt, hogy van értelme az életnek, van értelme megszabadulni, megtérni a bűnökből, ezáltal mi is Isten gyermekei, örökösei lehetünk.** Megújulhatunk, megvilágosodhatunk, egyre közelebb kerülhetünk Istenhez, megismerhetjük szándékait, hagyhatjuk, hogy vezessen az úton. A reménybe vetett hit is szabadsághoz, szabadsághoz vezet, mert a remény által bízunk és megszabadulunk ezen bizakodás által a reménytelenség terhétől.

Isten közel került újra az emberhez Jézus által, aki emberré lett. Bízhatunk és reménykedhetünk, mindezekért pedig hálásak lehetünk.

Tasi Zsolt

Krisztus-arc

Boldog vagyok, mert ismét ott lehettem a berekfürdői csendeshéten. Isten indított, hogy mindenképp elmenjek, mert szükségem volt az elvonulásra, mert szeretek testvéri közösségben lenni, mert akartam, hogy Isten formáló kezébe kerüljek.

Örömet tetézte, hogy férjem, Zsolt is elkísért. Annyira vágytam arra, hogy együtt jöjünk, tudjunk az Úrra és egymásra figyelni. Szükségét éreztem annak, hogy szántson lelkemben az Úr. Bíztam abban, hogy a házasságunkat is megáldja az itt hallottak alapján. Sokkal inkább meggazdagított, mint gondoltam.

Jó volt megérkezni, látni a sok ismerős arcot, felfedezni az ismeretleneket. Reménnyel teli izgalom lett úrrá rajtam, hiszen tudtam, hogy Isten készíti el számunkra a hetet, nekünk csak figyelniünk kell Rá és magunkévá tenni mindazt, amit a javunkra elmond. Olvastam a heti programot és láttam, hogy a központi téma az, hogyan élhetünk boldog, győzelmes keresztény életet. A délelőtti alkalmakat Sebestyén Győző tiszteletes úr tartotta, az esti alkalmakat pedig Monty Taylor tiszteletes úr.

Minden este a Máté ev. 5,15-16 részéből hangzott az alapige először: „*A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti menygyei Atyátokat.*”

Jézus azt mondja: „*Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.*” (Jn 8,12) Hogyan ragyoghatunk mi mások számára? A két állítás nem áll ellentétben egymással. Mi önmagunktól nem tudunk ragyogni, legfeljebb pislákolni ideig-óráig. Mi a fényünket nem önmagunktól nyerjük, hanem Istentől. Ahogyan a Nap felragyogtatja a fényt a Holdon, úgy rajtunk is megcsillan Isten dicsősége, sőt világítani is tudunk mások számára. **A hívő élet egyik célja, hogy az általunk megpasztalt örömet, jót mások számára is megmutassuk.**

Monty Taylor a hívő emberéletet egy ablakhoz hasonlította, amelyen át betekintést lehet nyerni Jézusra. A tiszta ablakon keresztül meg lehet látni Jézus valóját, csodálatos lé-

nyét és országát. A piszkos ablakon keresztül nem lehet látni Őt, vagy másképp, mint amilyen Ő valójában.

Isten azt akarja, hogy a gyermekei örömteli életet éljenek. „*Örüljetek és ujjongjatok, mert jutalmatok bőséges a mennyekben.*” (Mt 5,12) mondja Jézus. Van alapunk az öröme, mert Isten hűséges, mert örökséget hagy ránk, Jézus készíti a mennyi örök hazánkat. **Hatalmas felismerés, ha az örömnünk már nem a körülményektől függ, hanem az örökkévaló mennyi Atyánktól.**

Mégis a hívő emberek életét sokszor örömtelennek látják a nem hívő emberek. Mi lehet ennek az oka? Sokszor mi magunk akadályozzuk meg ennek az örömnök az érvényre jutását azzal, hogy teljesítmény-centrikusak vagyunk. Ebben elfáradunk, kimerülünk, ez nem Isten akarata. Tudnom kell, mit vár Isten tőlem, mit bíz rám és mit nem kell elvállalnom.

A másik ok, ami akadályoz az öröm megélésében, a bűn. Igaz ez az emberre már születésétől fogva, hiszen Ádám és Éva félrelépése következményekkel jár ránk nézve. Ráadásul megvannak a mi saját bűneink, akár égbekiáltóan nagyok vagy kis alattomosak, az életünkbe beszivárgó bűnök,

amelyek Isten és az ember közé éket vernek. A bűn felismerése fontos! Innen már a következő lépés a bűnbocsánat kérése, és Isten mindent elfedező szeretetével Jézus Krisztusban a feloldozás, szabadulás, megtisztulás. Ez a folyamat megy végbe a megtérő ember életében, de ugyanúgy szükséges a hívő ember életében is Jézus keresztségéhez járulni, megtisztulni, megújulni.

A Mt 5. fejezetét folytattuk a 21-24. verssel, mely szerint addig ne menj Isten elé áldozatos szívvel, amíg meg nem békültél testvéreddel. **Mennyire fontos az egység és a béke az egyén, a család és a közösség életében!** Idézte a Jn 17. versét, a főpapi imádságot. Megrendítő, hogy Jézus tudta, hova megy, mi vár rá, mégis velünk törődött akkor is. Három dologra hívta fel a figyelmet: 1.) legyetek a világban, de ne a világból 2.) imádkozik, hogy megszentelődjünk, vagyis növekedjünk hitben és 3.) legyen egység a tanítványok között.

A Róma 12-ben az egyházat Krisztus testeként ábrázolja Pál apostol, ahol minden tagnak megvan a feladata. A feladatokat Isten jelöli ki jó esetben, és ezt alázattal el is kell fogadnunk. Az alázat mellett a szeretet gyakorlását hangsúlyozta a tiszteletes úr az Ige

alapján. **Nem vagyunk egyformák, kinek ehhez, kinek ahhoz van tehetsége. Nincs is mindig mindenki egy véleményen, de az nagyon fontos, hogy a lényeges dolgokban egyetértés legyen.** Mik a lényeges dolgok? Az fontos, hogy tudjuk, Jézus Isten fia, a mi Megváltónk, a Biblia nem egy szokványos könyv, hanem Isten kijelentett Igéje, Isten egysége az Atya, Fiú, Szentlélek személyében. A többit illetően lehetnek különbözőségek, legyünk egymással alázatosak, szeretetteljesek és tisztelttudóak. Az irgalmas samaritánus példájából (Lk 10,25-37) láthatjuk, hogy van az olyan lelkületű ember, aki azt gondolja, hogy ami az övé, az az övé, és van az az ember, aki megosztja mással a magáét. Ilyen Jézus is.

Nagyon érintettek a családdal kapcsolatos megállapítások. Ahogy a gyülekezetben, úgy a családban sincs feltétlenül egység. Mennyire fontos, hogy bármilyen kapcsolatban, legyen az házasság, rokon kapcsolat, barátság vagy testvéri közösség, Jézus Krisztus legyen a közös alap. Azokban a helyzetekben azonban, amikor ez az ideális felállás nincs meg, Isten gyermeke úgy kell viselkedjen a másik emberrel, mint Isten leendő gyermekével. Ebben a helyzetben nagyon nem mind-egy, hogy milyen ablakot mutatok Jézusra. Nem lehetek törvénykező, ítélkező, gőgös, képmutató. Számtalan kudarcom jött elélem. Megerősítést is kaptam, mert az Úr formálni akar.

Istennek világos útmutatásai vannak az egyedülállókra, a házasságban élőkre, a felemás igában élőkre vonatkozóan, eligazít a konfliktusok rendezésében, a gyermeknevelésben.

Isten a Mt 5,37 szerint világos elhatározást vár tőlünk „Ellenben a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegegy ezen, az a gonosztól van.” Isten azt akarja, hogy az igazságban, világosságban járjunk (Jn 1,4). Vessük szívünkbe mindazon Igéket, amiket ránk bíz, tanítsuk ezeket gyermekeinknek (5Móz 6,6-7) és

legyünk feddhetetlenek (Fil 2,14-15 1Tim 4,1 Pt 2,12).

Amikor a hívő életünket éljük, az ablakunk tisztán tartása nem lehet teher vagy kényszer, hanem egy lehetőség. „*Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.*” (Mt 5,48) Ne pogány módon gyakoroljuk a szeretetet csak azok felé, akik minket is szeretnek, hanem azok felé is, akiket emberi ésszel nem is lehetne szeretni. Ne csak a fölöslegünkéből adjunk, hanem azon felül is. Törekednem kell a feddhetetlenségre. Az Ige, amit a hét folyamán kaptam, tanít: „*Fogadd el az okos intést, az igazságot, a törvényt és a becsületességet!*” (Péld 1,3)

Sebestyén Győző tiszteletes úr a Krisztusban elkészített diadalról, a győzelmes keresztyén élet megéléséről beszélt a Római levél 8. fejezete alapján.

Isten alapjában véve egyedül rendelkezik a dicsőséggel, Ő mégis meg akarja ezt osztani velünk. **Keres, elhív, megmos, megtisztít, helyre akarja állítani az ember életét.** Mi akadályozhatja meg az egészséges lelki élet megélését? A bűn mellett a vád, ami kívülről jön a világból, és az önvád. Óvakodnom kell, hogy ne kerüljek ezek lehúzó örvényébe. A kívülről vagy belülről fakadó pusztító érzéseket, gondolatokat Jézus elé kell vinnünk, mert Ő az egyedüli, aki megszabadíthat azoktól.

„*Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől. Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőlen volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben, hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.*” (Róm 8,1-4)

A tízparancsolatot Isten azért adta, hogy tudjuk, mi a helyes, de szembesülnünk kell azzal, hogy képtelenek vagyunk akár

egyedül is tökéletesen betartani. A törvény tükröt tart elénk, de nem szabadít meg a bűn hatalmából. **Krisztusban van a megoldás**, ahogy Pál apostol is mondja, **mert Ő a törvény betarthatatlanságát feloldja a Lélek törvényével.**

Krisztus rendkívüli, egyedülálló erőforrás, de ehhez kapcsolatban kell lennem Vele. Mindennapi, meg nem szűnő kapcsolatban. Krisztus fénye megvilágít és leleplez. Ez szükséges a megújuláshoz. Ő nem vádol, hanem szembesít azzal, ami gyógyulásra, gyógyításra szorul. Építeni akar. A Vádoló, az embergyilkos pusztítani akar.

Mennyire szeret minket Isten, hogy tulajdon Fiát adta, Őt küldte el hozzánk, aki Hozzá legközelebb állt. **Isten minden ítélete oda van szegyezve a golygótai keresztre Jézussal. Jézus vállalta ezt a küldetést azért, hogy rendezhessem a kapcsolatomat Istennel, és rendben legyen az életem. Szabad most már nem vétkeznem!**

Az Ezékiel 37,1-14-ben olvashatjuk, ahogyan az aszott, élettelen csontok Isten akaratából életre keltek. Isten nélkül halottak va-

gyunk, a Lélek által életre kelünk. „*Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fűság lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atya!*” (Róm 8,15) – hangzik az Igében. Apukának szólíthatjuk Őt! Ha fogadott fiai vagyunk Istennek, akkor gyermekeiként az Ő örökösei is, Jézus Krisztusnak pedig testvérei vagyunk. Jézus a Lélek által éltet, a szívünkben megfogant élet pedig törekszik életben maradni és növekedni. **Amikor a szívem trónusára Krisztust ültetem, akkor szabadddá válok, és tudok már nem vétkezni.**

A Római levél 8. fejezetében tovább haladva a 18-30. szakaszban megállapíthattuk, hogy ahogyan Isten dicsősége is része az örökségünknek, úgy a szenvedés is. Krisztus követőinek ez az útja. Ez nem egy céltalan szenvedés, ez egy gyümölcsöt hozó vajadás. Szüléskor az édesanya és a gyermek is fájdalmat él át. Krisztus a kereszten elhordozta a fájdalmat, ami szükséges ahhoz, hogy mi a bűneinkért ne halálal lakoljunk. **Az újjászületés és a megtisztulás sem szenvedéstől mentes, hiszen nehéz szembenézni a bűne-**

inkkel és leborulni a kereszthez. Szükséges összetöretni ahhoz, hogy Isten újat kezdjen velünk. Isten néha megengedi a nehézséget, a próbát is az életünkben, de ez is a formálódásunkat szolgálja. A szenvedést az örökkévalóság szempontjából kell szemlélnünk, így tudjuk transzformálni, átalakítani a hozzá való viszonyulásunkat. „*Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál*” (Róm 8,28) Akiket Isten elhívott, kiválasztott, azokban a Krisztushoz való hasonlatos képet formálja ki.

Sokat adott Isten ismét, én engedelmességgel szeretném ezt meghálálni. Alkalmam volt testvéri közösségben lenni, nagy szeretettel gondolkodom vissza a testvéri beszélgetésekre, az asztali társaságunkra. Szolgálatot is adott az Úr, amikor megkértek a kiscsoportos beszélgetések vezetésére Gergely Tünde mellett. Bevallom, szorongással töltött el első hallásra a feladat, de tapasztaltam Tünde drága testvéri támogatását és az Úr vezetését. Hálával gondolkodom vissza minden egyes csoporttagunk őszinte megnyilatkozására vagy bölcs hozzászólására. Köszönöm valamennyi bizonyoságtévő hitvallását!

Kérem az Urat, hogy valamennyiünk szívében és életében munkálkodjon tovább, hogy felragyogjon rajtunk Isten dicsősége, hogy a Krisztus-arc ábrázolódjon bennünk, hogy a Lélek által éljük meg a hívő élet örömét és hordozzuk a szenvedését.

Tasiné Lányi Annamária

Hallottad?

Minden eddigi járványnál pusztítóbb betegség száguld végig a földön – a lelki-szellemi AIDS.

Az utcai könyvtárak asztalain, a könyvesboltok, zeneműboltok, tévé, rádió, internet és a filmvilág tele van okkult tartalommal. Riporterek, hallgatók, nézők, olvasók gyanútlanul vesznek részt ilyeneken, próbálnak ki akármit a legcsekélyebb veszélyérzet nélkül. Számítatlan ember megy el, fizet ki komoly

összegeket okkult képességeket kínáló tanfolyamokra, szert is tesznek okkult képességekre. A betegek tömegesen kapnak okkult fertőzést igazi gyógyulás helyett a Sátán kínálta látszatgyógymódok igénybevétele során. Az AIDS vírus az ember immunrendszerét pusztítja el, megöli egészséges testünk „ajtónállóját”, így nyit ajtót a fertőzésnek. Hasonlóképpen az **emberi értelem és akarat a lelki-szellemi védekező rendszerünk. Ha ezt kikapcsoljuk – „lemegyünk alfába”, szellemi immunhiányos állapotba kerülünk, ennek következménye a széles tömegeket érintő okkult fertőzés, a lelki-szellemi AIDS, ami végül az örök halálhoz vezet.** Ugyanis az okkult jelentése: titkos, rejtett tudomány, amely az Isten által tiltott utakon próbál kapcsolatot teremteni a minket körülvevő láthatatlan, természetfeletti világgal. (Eddig idéztem Dr. Erdélyi Judit: *Ajtónyitás, vajon kinek című könyvéből.*) Nagyon pontosan összefoglalta, amit én is láttam, és sajnos saját testemben-lelkemben megtapasztaltam, hogy aki a Sátán szolgálatába áll, annak az út vége a zárt osztály vagy az öngyilkosság. Az Úr Jézus megmondta: a Sátán emberölő volt kezdettől fogva, mert hazug és hazugság atyja. Teremtő Istenünk pedig azért tiltotta meg az embernek, mert az idegrendszerünket is Ő alkotta meg, és az csak a Vele való kapcsolatban él. Csak az Ő segítségét kérve tudunk testben, lélekben gyógyulni, szabadulni. Urunk Istenünk mindent leíratott részletesen a Bibliában, de aki nem tanulmányozva olvassa – ahogy én sem tettem huszonnégy évvel ezelőttig –, azok tudatlanul, gyanútlanul beszélnek a sátáni csapdákból, és ha nem kiáltunk az Úr Jézushoz gúzsba kötött életünk szabadításáért, elkarhazunk.

A mi Urunk azért engedi, hogy fejlődjön a technika, hogy az éteren keresztül is eljusson hozzánk az Ő figyelmeztetése. Szeptemberben hallhattunk ezekről az életveszélyes cselekedetekről három lelkipásztor: Végh Tamás, Sebestyén Julianna és Varga Róbert

igehirdetéseiben. Ha most legyintesz és azt mondd, hogy én ebben nem hiszek, kérlek, hogy hitetlenül is, de ha hívó vagy akkor is keress rá gyülekezetünk honlapján – <http://www.fotiref.hu/blog/2022/09/30/evangelizacio-9> – erre a három igehirdetésre: Ilyen témákról hallhatsz útmutatást az Ige fényében:

- Megkötöttségek, szabadulások
- Miért kezeljük külön kategóriában az okkult bűnöket?

- A jövő és a halál utáni dolgok

- Keleti vallások, keleti sportok

Ézsaiás könyvében olvassuk: Isten távol van attól a háztól, ahol keleti tudományok uralkodnak.

Mik a jelei, ha valaki ezeket űzi: látomások, dühkitörések, gátlások, kényszerszorgolatok, igehirdetés átalvása, közöny Isten felé. Lelki tompaság, nincs bűnlátás, nem tud megtérni, rémálmok...

A Sátán terve, hogy elszigetelje az embert Istentől, sötétségben maradjanak és elveszenek, ne érvényesüljön bennük Isten akarata, hogy megtérjenek.

A szabadulás útja: az Úr Jézus azért jött, hogy a Sátán munkáját lerontsa. Egyedül csak Ő tud szabadulást adni.

Kedves olvasóm csendesedj el, gondold végig eddigi életedet, ha semmire nem emlékszel, amit te magad elkövettél, lehet, hogy születésed alkalmával szüleid vagy nagyszüleid, vagy a szomszéd asszony rontás elleni ráolvasással, vagy kis piros karszalaggal indította az életedet. Ezt is vidd az Úr Jézus elé.

Rám több, mint fél évszázadot várt az Úr, hogy megszólítható legyek.

Te ne várj ilyen sokáig, mert nem biztos, hogy van még ennyi idő az Úr Jézus visszajöveteléig.

Rohamosan terjed a sötétség és az erőszak. Látjuk a jeleket, amit a Jelenések könyvében tudunkra ad.

Füle Lajos - Intő jelek című pár soros versé-

ben leírta ezeket, és a vers végén várja, hogy válaszolj a kérdésre:

**Hurrikánok, sárlavinák,
cunamik és erdőtüzek,
atombombák, úrfegyverek,
népirtások, merényletek...
Szörnyű jelek, intő jelek!
URUNK, JÉZUS, közel a vég?
Készül már az angyal sereg?
Föltetszik majd dicső Jeled,
s eljössz az ég felhőiben...
Készen vagyok? Készen vagy-e?**

Bollók Margit

Csak bűnösöknek

Aki önmagával elégedett, mert nincs bátorsága arra, hogy Isten mértékének alávesse magát, vagy aki kegyes, jámbor voltára büszke, mert az őszinteség hiányzik belőle, az semmit sem kezdhet a keresztről szóló Igével.

Csak aki felismeri betegségét, tudakozódik az orvos után; csak aki tudja, hogy elveszett, az kiált a mentő, szabadító után. Ahol azonban az emberből felszakad a kiáltás az Isten kegyelme után és lelkiismerete megretten a Szent Isten felsége előtt, ott a keresztről szóló beszéd örömezenet.

Hogyan fogadhatom el, hogy Isten a bűneimet megbocsátja, ha nem mondja meg nekem? A Golgota keresztje az Isten esküje, fogadalma, hogy megbocsát annak, aki az ítélet előtt, ami ott egykor a bűn felett végbement, meghajlik és elfogadja a kegyelmet, amit ott Isten minden bűnösnek felajánl.

Sem életben, sem halálban nincs más vigasztalás, mint az a bizonyosság: Uram, meghaltál értem! Tied vagyok!

Le Seur

Isten jó!

„Áldott a minden vigasztalás Istene.”

(2Kor 1,3)

A történet, melyet szeretnék megosztani a testvérekkel, 2021. nyarán kezdődött el az életünkben. Két, egymás után hamar érkezett kisfiú fáradt, de nagyon boldog édesanyja lehetek, akikért nem győzők hálát adni Istennek. Mindig is legalább 3 gyermekre vágytam, férjemmel ebben egyetértésben is vagyunk, sőt, még bővebb családra is nyitottak lennénk. Az első két gyermek születése után viszont szerettünk volna egy kis szünetet tartani a továbbiak érkezése előtt, hogy minden szempontból, testileg, lelkileg, házasság-ügyileg is regenerálódjunk egy kicsit. Úgy terveztem, hogy a második gyermekünk 2,5 éves korában érkezhetne ideális esetben a harmadik. Mivel gyermekeink mindenféle nehézség nélkül, az első próbálkozásra érkeztek is, ezért számomra nem is volt igazán kérdés, hogy harmadjára is így lesz, és amit elterveztem az életünkben ezen a területen, az meg is fog valósulni. Talán nem árulok el nagy titkot azzal, ha mindjárt a bevezető után elmondom, hogy nem így történt.

2021 nyár vége felé elérkezett a számításaim szerint megfelelő idő az újabb baba fogantatására. Izgalommal és örömmel vártam a napot, amikor kiderülhet, hogy újra várandós vagyok. De nem így lett. Meglepődtem, kicsit lelombozódtam, ilyen még nem történt velem. A következő hónapban már teljes bizonyossággal vártam a nagy pillanatot, és újra nem várt meglepetés ért. Elszomorodtam és kezdtem kétségbe esni, mi lehet a baj? Ami eddig olyan simán ment, most miért nem sikerül? Harmadik hónap: most már mindenképp össze kell jönni! Újabb család. Magam alatt voltam, kínlódtam, választ kerestem! Karácsony előtt az adventi időszakban évek óta életem legmélyebb pontján voltam, nem csak emiatt, de nagyban emiatt is. Karácsony után, férjem sokadik unszolására beszélgetést kértem tiszteletes asszony-

tól, ami után sok minden helyre került az életemben. Többek között rájöttem, hogy a **gyermekáldással kapcsolatban milyen nagy bűnben voltam az Úrral szemben.** Én természetesnek vettem az addigi tapasztalataim alapján, hogy ha szeretnék gyermeket és teszünk érte, akkor lesz gyermekünk. Hiába tudtam az eszemmel, hogy Isten adja, ha akarja, és nem adja, ha nem akarja, de számomra ez korábban olyan könnyen ment, hogy szinte nem tudtam komolyan venni.

Most megmutatta ebben az Ő valóságát. Tényleg nem „magától” lesz a gyermek, hanem akkor lesz, ha Ő adja. Megaláztam magam Előtte és könyörögtem a bocsánatáért, amiért korábban nem vettem ezt komolyan és nem mertem rábízni, hogy mikor akar nekünk harmadik gyermeket adni. Ha korábban, mint én tervezem, akkor úgy.

Letéve ezt a bűnt, férjemmel közösen arra a döntésre jutottunk, hogy a lelkiek tisztázása mellett felkeresek egy orvost is, hogy kiderítsük, fizikailag van-e valami akadály. A januári konzultáció után februárban kellett visszamennem vérvizsgálatra.

A fali naptárunk minden évben a Füle Lajos-Tariska Zoltán féle naptár, melyben a januári Ige a következő volt: „*Veled leszek... Nem maradok el tőled, nem hagylak el. Légy erős és bátor.*” (Józs 1,5-6) Akkor még nem tudva, mi áll előttünk, de abban a biztos tudatban, hogy Isten jön velünk, békességgel a szívemben, bármi is lesz, tudtam előre nézni. Tudtam, hogy ha nem ad gyermeket és 2022. novemberében a GYES lejártakor vissza kell mennem dolgozni, akkor is velem lesz, bár se testem, se lelkem nem kíváncszott erre, sőt félelem töltött el, ha erre az esetre gondoltam. De közben már az Úrtól kapott bátorítás dolgozott bennem.

Februárra lapoztunk a naptárban, az Ige: „*Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.*” (Zsolt 127,3) Megdobbant a szívem. Talán most...? Igen. Február elsején pozitív lett a terhességi teszt. Hatalmas volt az örömünk, de közben

valami mégsem hagyott nyugodni. Egy érzés, mélyen, legbelül, ami bizonytalanságra adott okot. Nem tudtam megfogalmazni, de heteken át ott motoszkált bennem, és vittem újra és újra az Úr elé a bizonytalanságomat. Tényleg gyermekünk fog születni 2022. októberében? A mögöttem levő időszakban több hozzám közel álló barátnőm vetélését éltem át, vagy tudtam meg. Nem tudtam, hogy ezek miatt vagyok olyan bizonytalan, vagy más az oka, de bárkivel osztottam meg a hírt, mindig olyan bizonytalanul éreztem magam közben és hozzátettem, hogy ha Isten is úgy adja meg, akkor októberben fog születni. A két fiunk után már nagyon vágytam egy kislányra. Február 10-én kezdtük olvasni a Bibliaolvasó Kalauz alapján Sámuel 1. könyvét. Magamra ismertem Anna vágyódásában, szomorúságában, könyörgésében, majd örömeiben és hálaadásában. Az igeolvasás után a férjem közölte, hogy akkor ez a gyerek, ha fiú, Sámuel lesz, mert „az Úrtól kértük őt.” (1Sám 1,20) Magamban azért megállapítottam, hogy dehogy lesz fiú, lány lesz! De azért, amit mondott, nem hagyott nyugodni.

A bizonytalanságom a 6. és 12. heti orvosi vizsgálatokra is elkísért, mindkétszer úgy ültem a váróban, hogy közben úgy éreztem, rossz hírt fogok kapni. Nem így lett, mindent rendben találtak, és kezdtem elfogadni, megpróbálni én magam is elhinni, hogy akkor tényleg úton van a 3. gyermekünk! 15 hetes várandósként már egyre többeknek mertem beszámolni az örömhírről és az életünk további menetét is ehhez a helyzethez kezdtük igazítani. Vártam és figyeltem magamat, hogy mikor érzem meg egyértelműen a kisbabánk mozgólódását, és nagyszerű érzéssel töltött el, amikor ez bekövetkezett. Betöltöttem a 16. hetet, és megbetegedtünk. Először a gyerekek, aztán én is, de semmi komoly, súlyos dolog, nátha hőemelkedéssel, alacsony lázzal. Eltelt 2-3 nap, már jobban voltunk, amikor úgy kezdtem érezni, mintha nem nőne a hasam és nem érezném a baba

mocorgását. De semmi olyan jel nem volt, ami miatt egyértelműen baj lenne, orvoshoz kellene rohanni, így nem is mentem, mert másfél hét múlva egyébként is esedékes volt egy újabb vizsgálat.

Betöltöttem a 17. hetet, de nagyon erőteljesen elfogott az az érzés, hogy ezzel a babával valami nincs rendben. Nem olyan, mint az előző kettővel volt. Ebben az időben már sokkal nagyobb, már látványos volt a pocakom a fiúkkal. Éreztem is őket rendszeresen. Most pedig egy-egy igazán apró moccanáson kívül semmit nem érzek, és a hasam sem kerekedik úgy. Igyekeztem nem a rosszra gondolni és inkább más magyarázatot találni a különböző érzetekre, de valahol mélyen azt hiszem, én akkor tudtam, hogy ez a baba már nem él. Elém jött egy interjú egy, a férjét fiatalon, tragikus hirtelenséggel elvesztő asszonnyal, **aki a fájdalom és veszteség közepette is azt a kegyelmet kapta meg Istentől, hogy egy dologban végig biztos volt: hogy Isten jó.** Annak ellenére, ami történik vele és két félárván maradt kisláival, hogy mi lesz ezután az életükkel, Isten JÓ.

Amint ezt olvastam, **potyogtak a könnyeim, és csakis ugyanezt tudtam elmondani: bármi történik is velünk, ha ez a baba meg is hal, Isten JÓ.**

Eszembe jutott a januári Ige: az anyaméh gyümölcse jutalom.. Tudok jutalomként gondolni erre a gyümölcsre akkor is, ha ilyen rövid ideig élvezhettem a jelenlétét? Igen. Mert Isten terve az életünkre nézve JÓ. **Kiválasztott és megajándékozott vagyok, hogy foganhatott újra gyermekünk!**

Megosztottam a kétségeimet, a bizonytalanságomat egyik legkedvesebb barátnőmmel, aki hírül vitte ezt és imatámogatást kért számomra imádkozó testvéreiktől. Olyan jó volt ebben a tudatban lenni azokban a bizonytalan napokban! Hogy imádkoznak értem! Nem vagyok egyedül!

Eljött a 18. hetes vizsgálat napja, és én nyugodtan tudtam várni az ultrahangot. Tudva azt, hogy bármi is az eredmény, ha beteg is a

magzat, vagy már nem él, Isten akkor is JÓ és a méhem gyümölcse jutalom.

Kiderült, hogy nincs keringése, a méretei alapján legalább egy hete halott. Az egész történetben ez a hír ért engem a „legigazibbként”. Minden jó hír a megelőző hetekben olyan hamis érzésű volt. Ezt mint-ha Isten már előre megmondta volna nekem. Megadta, hogy ne sokk-ként érjen a diagnózis, hanem egy héttel hamarabb, imádságban, lelki békességben, tudva, hogy mennyire fohászoknak értem, elgyászolhassam a kisbabánkat – ha ez igazolódik be. Ezek után minél gyorsabban kórházba kellett mennem megszülni, ilyen idős terhességnél már nem lehet csupán műtéti úton kitisztítani a méhet, a legbiztonságosabb út az egészségemre és a jövőre nézve, ha megszülnöm. Ez az út viszont borzasztó félelemmel töltött el és mázsás súlyként nehezedett rám. De tudtam, hogy Isten velem van, hisz januárban megígérte, hogy *„Veled leszek... Nem maradok el tőled, nem hagylok el. Légy erős és bátor.”*

Másnap már korán reggel a kórházban indult a napunk, reménykedtem, hogy délutánra túl leszek a szülésen és a férjem végig velem lehet. Nem így történt. Egyedül kellett befeküdnöm az osztályra, látogatót csak délután, a folyosón lehetett fogadni. **Nagyon féltem, hogy nélküle kell végigcsinálnom, de közben tudtam, hogy teljesen mégsem vagyok egyedül, hiszen Jézus velem van!** Ezen a napon két előkészítő beavatkozásra volt szükség, majd másnap reggel született meg, hála az Úrnak a férjem jelenlétében a harmadik gyermekünk. Végtelenül szomorú érzés volt őt megszülni, mégis hálaadással tudtunk megállni Teremtő Atyánk előtt, hogy Ő végig velünk volt, és imádságban a gyülekezeti imakör tagjai is végig támogattak minket. Teljesen ép buroknak, sérülésmentesen jött a világra, ami egy újabb ajándék volt Istentől. Nem tudtuk meg aznap, hogy fiú-e, vagy lány, de nem is bántuk. A következő napok gyászában Isten olyan közel volt hozzánk,

mint még soha. **Szinte hihetetlen volt csak egy-két nappal később azt mondani, hogy jól vagyunk!** Tiszteletes úr mondta jól a beszélgetésünk során: nem „csak úgy” jól vagyunk, hanem „jól vagyunk, mert megvigasztaltattunk”! És valóban így is történt. *„Aldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket. (2Kor 1,3-4)*

Hetekkel később, egy női órán mondta valaki a beszélgetés során, hogy nem tudta azt mondani Istennek, hogy „legyen meg a Te akaratom”, mert attól félt, hogy ha ezt kimondja, akkor Isten magához veszi a gyermekét. Nagyon elgondolkoztatott ez a megszólalás. Másnap, teregetés közben jöttem rá, hogy én sem tudtam volna magamtól odaadni ezt a gyermeket Istennek, úgy, mint Anna tudta Sámuel. Akkor vált bizonyossá számomra, hogy a gyermekünk fiú volt, akkor is, ha ezt soha nem fogjuk megtudni. És bizony, ő Sámuel, akit az **Úr arra teremtett, hogy egész életében Őt szolgálja.** Én nem tudtam volna odaadni, de Ő végigvitte a tervét. **Hálás vagyok, hogy ő már célba ért mennyei Atyánkhoz!** Pár nap múlva megérkezett a szövettan (ilyen esetben kötelező eljárás) eredménye. Fiú magzat. Sirtam. Igen, Uram, te elmondtad előre az egészet, végig velem voltál, és nem hiába történt ez az egész! Értelme van! **Bármí, amit Isten megenged az életünkben, szeretetből fakad. Hisz Ő maga a szeretet.** Hogyan lehetne akkor máshogy? Ezt is egy áhitatban olvastam a gyász legnehezebb pillanataiban. Valóban így van. **Isten maga a szeretet, és az egész mögöttünk álló időszakban ebbe a szeretet kapcsolatba akart még jobban beleplántálni engem, minket, és az egész életemet megváltoztatta ez a megtapasztalás.** Hiába a veszteség, de semmiért nem cserélném el ezt az utat, amin Vele járhatok. Sok-

kal mélyebb a Vele való kapcsolatomban, a bizalmam iránta egészen új értelmet nyert és hiszem, hogy jó terve van az életünkre nézve, amit meg is fogunk tapasztalni, ha engedjük magunkat továbbra is vezetni az általa adott úton!

Veperdi Kata

A te kezében

Mily boldogok, kik benned bízva tudják, hogy minden a te szent kezébe van. Te szabta meg a csillagoknak útját s a lágy szellőt is, mely elsuhan.

Ha úgy akarnád, minden romba dőlne, de megvéded a gyöngé nádat is. Kezed benyúl a múltba és jövőbe, kevélynek ostor, gyöngének paizs.

Kezedben tartod elmúló életem s azt is, mi bennem mindörökké él. Te munkád az, hogy hű öledbe tértem s szívem most már benned hisz és remél.

Kezedben tartod mind, mi nekem drága; családomat, hazát és nemzetet. S míg hozzád száll fel ajkam hő imája, megtartod őket s megvédelmezed.

Mily jó pihenni ebben a tudatban, gyermekként járni földi utamat; és megnyugodni bízó hittel abban: minden te szent kezébe van s marad.

Vargha Gyuláné

Reményteljes jövő

2017 őszén osztottam meg a testvérekkel, miként adtam át az életemet az Úrnak, és hogy miként kezdtem szolgálni óvónéniként a Száz Juhocskai Óvodában. Most azt szeretném elmondani, Isten hogyan munkálkodott azóta az életünkben, hogyan vezetett minket a nekünk rendelt úton, végig a kezünket fogva.

Házasságkötésünket követően évekig vártunk gyermekáldásra, de hiába vártunk és hiába jártunk orvostól-orvosig, kipróbálva mindenféle kezelést, gyógyszereket, lombikprogramot, nem született gyermekünk. **Isten világosan rámutatott, hogy nem ez a mi utunk,** és akkor feladtuk az orvosi segítséggel történő küzdelmet.

2017-ben Berekfürdőn életem első csendes hetén hallgathattam meg egy örökbefogadásról szóló bizonyosságtételt, és bennem is elkezdett motoszkálni a gondolat: hát ez az út is járható? Talán velünk is ez az Úr terve? Induljunk el mi is ezen az úton, Benne bízva? Férjemmel sokat beszélgettünk erről, és végül úgy döntöttünk, legyen. 2018-ban beadtuk kérelmünket a Tegyeszhez, és a Gólyahír Egyesülethez. Végigcsináltunk mindent, ami pusztán ahhoz szükséges, hogy megkapjuk az alkalmassági határozatot, és várólistára kerülhessünk. Innentől csak várni kellett Isten időztetésére, hogy egyszer megszületik a nekünk szánt gyermek. Várakozni nem szeretek, de az Úr ezen a téren ugyancsak formálni kezdte a türelmemet! **Időről-időre „lázadoztam”, hogy meddig kell még várni?** Mikor kerülünk sorra? (A Tegyesznél több ezredikek, a Gólyahírnél több századikak voltunk, és innen évente kb. 30 gyermek örökbeadását segítik, reménytelenül hosszúnak tűnt a sor.) Egymást váltogatta szívemben a türelmetlenség, a keserűség, a depresszió és az irigység érzése.

„Csendesedjete el, és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46,11) – figyelmeztetett az Úr. De mi a várakozás alatt ismét

Anyakönyvi híreink 2022. december 07-ig

Esküvők – A következő párok kérték áldást házasságkötésükre:

Márai Mátyás és Konyhás Eszter	2022. május 14.
Zelinka Bence és Zelinka-Vezsenyi Krisztina	2022. május 27.
Pataki Ferenc és Pataki-Kalmár Dóra	2022. május 28.
Csendes Ádám és Kató Nikolett	2022. augusztus 05.
Borlán Csaba és Bánki Adrienn	2022. augusztus 27.
Kovács Péter és Koller Dóra	2022. szeptember 16.
Bálint Tamás Balázs és Béres Eszter	2022. október 01.

Keresztelők – Osztozunk a gyermekáldást kapott családok örömeiben:

Nagy Zsófia Lilla,	
Nagy Zsolt Béla és Nagyné Ombodi Eszter gyermeke	2022. február 20.
Papp-Nagy Csongor, Papp Benedek és Nagy Renáta gyermeke	2022. május 08.
Rada Olivér, Dr. Rada Csaba és Mezei Anita gyermeke	2022. június 12.
Mezei Patrik András,	
Dr. Mezei Zsolt és Mezei-Tóth Viktória gyermeke	2022. június 12.
Szabó Bálint, Szabó Ádám és Halász Orsolya gyermeke	2022. június 19.
Mészáros Tamás Miklós,	
Mészáros Tamás és Demeter Katalin Enikő gyermeke	2022. június 26.
Borlán Dominik Hunor, Borlán Csaba és Bánki Adrienn gyermeke	2022. július 17.
Ditrői Zara, Ditrői Zoltán és Sarkadi Rita gyermeke	2022. augusztus 14.
Dalmadi Kristóf István,	
Dalmadi István Péter és Dalmadi Papp Renáta gyermeke	2022. augusztus 21.
Rafie Szamira, Dr. Rafie Reza és Dr. Rafie Noémi gyermeke	2022. szeptember 04.
Asztalos Kincső,	
Asztalos Ferenc és A. Cselótei Andrea gyermeke	2022. szeptember 04.
Paizs Virginia Virág,	
Paizs Ferenc és Paizsné Dadasev Krisztina gyermeke	2022. szeptember 25.
Weisenburger Attila Gábor, Weisenburger Gábor Attila és Weisenburgerné Szabó Tamara gyermeke	2022. november 06.
Karmacsi Dorina,	
Karmacsi Szergej és Karmacsi Györgyi gyermeke	2022. november 13.
Bács Luca, Bács Roland György és Kató Eszter gyermeke	2022. november 20.

Felnőttkeresztés:

Reményi Donát	2022. június 05.
Borlán Csaba	2022. július 17.
Papp Dorina Roxána	2022. augusztus 21.

Konfirmálók – Fiataljaink konfirmációja:

Antal Laura Katalin, Bikfalvi Kincső, Czégány Balázs Sándor, Hajdu Hunor, Hegyközi Hajnalka, Körösi Samu, Lányi Nikolasz Richárd, Nagy Dóra Boróka, Reményi Donát, Simon Boglárka Julianna, Szabó Abigél, Szabó Benjámin, Szénási Csenge Anikó, Tivadari Tamás Gábor, Tóth Barnabás, Vízkeleti Péter, Zoltán Koppány Ádám, Zoltán Margit Enikő

Imádkozunk lelki épülésért mindannyiuk szívében!

Temetések – Az Úr vigasztalását kérjük a megszomorodott szívűeknek:

<i>Elhunyt testvérünk</i>	<i>Lakcíme</i>	<i>Halálának ideje</i>
Latyák László (81)	Fót, Agárdi G. u. 1.	2021. december 02.
Haskó Pálné (79)	Pilismarót-Basaharc, Forrás u. 2.	2021. december 09.
Bernát Péter (49)	Fót, Ybl M. u. 8.	2021. december 14.
Nagy Lajosné (74)	Fót, Vörösmarty u. 16.	2021. december 19.
Fülöp Attila (80)	Ceglédbercel, Radnóti M. u. 27.	2021. december 23.
Kocsis Lajos Aladár (80)	Fót, Kossuth L. u. 73.	2021. december 29.
Buzás Lászlóné (73)	Hatvan, Mészáros L. u. 21.	2022. január 06.
Baranyi Józsefné (78)	Budapest IV., Csokonay u. 13.	2022. január 24.
Varga Antalné (90)	Fót, Mindszenty J. u. 17.	2022. február 09.
Tóth János (88)	Fót, Rákóczi F. u. 25.	2022. február 23.
Kéki Lajosné (85)	Fót, Apponyi F. u. 26.	
Farkasné Kiss Marianna (46)	Fót, Hargita u. 5.	2022. február 15.
Óvári Jánosné (96)	Fót, Ady E. u. 34.	2022. március 12.
Pásztor Józsefné (76)	Fót, Bajcsy Zs. u. 35/A	2022. március 25.
Jakabó Pál (80)	Fót, Eöri B. u. 13.	2022. március 31.
Jakab Ferenc (46)	Fót, Fruzsina u. 2.	2022. április 06.
Balogh István (53)	Fót, Vörösmarty u. 16.	2022. április 27.
Erdösi Lászlóné (82)	Fót, Tessedik S. u. 1/C	2022. június 07.
Dutka Géza (73)	Bp. XIV., Vezér u. 69/D 7/31	2022. június 07.
Szolga István (95)	Fót, Rákóczi F. u. 33.	2022. június 08.
Cseri István László (59)	Fót, Eötvös u. 12.	2022. június 12.
Csóka Imre (47)	Fót, Balassa u. 17.	2022. július 03.
Tóth János (61)	Fót, 48-as Ifjúság u. 32.	2022. július 25.
Herr Jánosné (99)	Fót, Szent Imre u. 61.	2022. július 27.
Gódor József (61)	Fót, Balavásár u. 17.	2022. augusztus 07.
Szekernyés György (84)	Fót, József A. u. 98.	2022. augusztus 24.
özv. Szegedi Sándorné (91)	Dunakeszi, Erkel F. u. 5/A	2022. augusztus 26.
Forgács Józsefné (82)	Fót, Vas Gereben u. 2.	2022. szeptember 09.
Győri Lászlóné (90)	Fót, Erkel F. u. 7.	2022. szeptember 22.
Czövek László József (81)	Fót, Honfoglalás sétány 5.	2022. október 28.
Szabó Béláné (91)	Budapest XIII., Tahi u. 22. 2/4.	2022. október 30.
Barna Tamás Csaba (56)	Fót, Széchenyi u. 15.	2022. november 10.
Vódlí József (90)	Lőrinci, Erőmű tér 37.	2022. november
Juhász József (56)	Fót, Tanács J. u. 8.	2022. november 11.
Jakab Sándor József (71)	Fót, Bajcsy Zs. u. 11.	2022. november 17.
Kurucz Sándor László (71)	Fót, Béke u. 21.	2022. november 21.
Gubik Antal (68)	Fót, Liget u. 30.	2022. november 30.

lombik-beavatkozásra mentünk, mert volt még lefagyasztott embriónk, amit nem akartunk veszni hagyni, hátha mégis sikerül! Sikerült is, kb. 4 hétig. Az embrió megta-
padt, de méhen kívül, és nem fejlődött. Fájdalmas injekciók következtek, és hálás a szívem, hogy nem került sor komolyabb műtetre. Ezután teljesen átadtuk magunkat a várakozásnak. Teltek az évek, várakoztunk, és 2021 tavaszán elkezdtek érkezni az ígéretek az Úrtól, Ábrahám és Sára történetén keresztül, amit akkortájt olvastam egy áhítatos könyvben.

„Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának.” (IMóz 18,14)

Ismerjük a történetet, miszerint Sára neveztett... magamban én is jókat mosolyogtam: na persze, de szép is volna, ha 1 év múlva én is gyermeket dajkálhatnék! **Mással megtörténhet, de épp velünk történne ilyen csoda!?**

Ekkor már 12 éve vártunk gyermekre, és hívóként akkor nem vettem komolyan Isten ígérését. Még azon a tavaszon lakásfelújításba kezdtünk, annak minden velejárójával együtt (falak festése, por mindenütt, ablakcsere, stb.) és a felfordulás közepén derült égből villámcsapásként ért minket a Tegyesztől a telefonhívás, miszerint lenne egy 5 hónapos kislány... tudjuk-e fogadni őt? Kaptunk 1,5 órát a végleges válaszadásra. Fájó szívvel, zokogva mondtam nemet... 1 hetünk lett volna befejezni a munkálatokat, ami lehetetlen volt, így elengedtük ezt a lehetőséget. Nagyon bántott minket a dolog, de így már tudtuk, az a bizonyos telefon bármikor jöhet ismét, és teljes erőnkkel azon munkálkodtunk, hogy a lakás minél hamarabb kész legyen. A következő hívás nem is váratott sokáig magára, mert augusztusban a Gólyahír Egyesülettől kerestek meg minket, hogy 2 héten belül születik egy kisfiú, vállaljuk-e? Persze azonnal igent mondtunk! Pörögös 2 hét következett: találkozó az egyesület munkatársával és az életet adó anyával, és mivel megvolt a szimpátia, kölcsönösen

igent mondtunk egymásra is, pár napunk maradt, hogy minden babakelengyét beszerezzünk. Mivel a határozat szerint 0-1,5 éves gyermekekre vállalkoztunk, nemtől függetlenül, nem tudtunk nagyon előre készülni. Hálásak vagyunk tiszteletes asszonynak és a gyülekezeti anyukáknak, akik akkor hirtelen megsegítették minket mindenféle szükséges dologgal. Közben lejáráfélben volt a határozatunk, SOS meghosszabbítottuk, friss környezettanulmány, és épp akkor készültünk nyaralni is. **Ujjongtam, hogy az imáim meghallgattattak, az Úr most váltja be az ígérését! Tökéletes időzítés! Szeptembertől nem az óvodába térek vissza, nem a tanév kezdődik, hanem az otthoni babázás!**

Egy szombat reggelen meg is született a kisfiú, rohantunk a kórházba. Először csak megnézhattuk a kicsit, másnap pedig kézbe vehettük (életemben először foghattam újszülöttet a karjaimban...). Boldogok voltunk, repestünk az örömtől, hálás volt a szívünk a gyermekért. Másnap reggel készülődtünk, hogy ismét bemegyünk hozzá, megtanuljuk a gondozási teendőket, amikor újra csörgött a telefon, számunkra nagyon rossz hírral: az életet adó meggondolta magát, ezt a kisfiút mi soha nem vihetjük haza. (6 hétig az örökbeadó bármikor visszavonhatja a döntését). **Nincsenek szavak, amelyek leírhatnák, mit éreztünk.** Én szó szerint tomboltam a keserüségtől, órák hosszat csak sírtam, és haragudtam Istenre! Miért engedte ezt meg az Úr? Miért tette ezt velünk? Nem ezt ígérte! Vagy annyira vágytam már az anyaságra, hogy félreértettem? Az Úr ígérének tulajdonítottam a saját vágyakozásaimat? Hogy történhetett ez? A karomban volt egy kisfiú, aki majdnem a miénk lett... Ennyit az ígéretről?

A lelki fájdalom közepette megjelent a Sátán is, és próbált Isten ellen hangolni. Nézhettem az üres kiságyat, a berendezett babaszekrényt a szobában. Képtelen voltam az imádságra, éneklésre, a Bibliát kézbe sem vettem néhány hétig. Két nap múlva pedig már újra

az óvodában voltam, mert véget ért a nyári szünet, készülni kellett a gyerekek fogadására. Életem legnehezebb tanévkezdése volt, szolgáltam, ahogy tudtam, takartam a fájdalmat, amennyire csak lehetett. Köszönet a kollégáimnak, mert ebben a helyzetben is szeretettel, türelemmel, igei vigasztalással vettek körül mindvégig. **A hitem megrendült, de nem dőlt egészen romokba, újra fel kellett építeni.** Nyugalomra, békére volt szükségem, nem találtam a helyemet sehol. Végül imádságban kértem iránymutatást az Úrtól, és Ő válaszolt. Rövid időn belül többször is elém hozta Igéjét:

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jer 29,11)

A lelkem háborgása elcsendesedett, és a Sátán sugallatával ellentétben elmentem a berekfürdői csendeshétre. A kisebb méretű Bibliámat vittem magammal, és könyvjelzőt kerestem bele, ezért egy dobozkába nyúltam, ahol az ígés kártyákat, könyvjelzőket tartom. Oda sem néztem, csak kivettem egyet. Az ovis szülőktől kaptam régebben; egy kisgyermek fotója van rajta, *„Reményteljes jövőt adok nektek”* felirattal. Hála töltötte be

a szívemet, és a csendeshéten hol biciklire pattanva, hol a gyönyörű őszi lombok és a hajnali ködös tóparton sétálgatva **megbékéltem Istennel. Legyen az Ő terve és időzítése szerint!** Az Ige, amit ott kaptam, a következő volt:

„Hozzád kiáltok, mert meghallgatsz, Istenem. Fordítsd felém füledet, hallgasd meg beszédemet!” (Zsolt 17,6)

Így hát továbbra is imában fordultam Istenhez gyermekéért, megerősödő hittel, abban bízva, hogy Ő megadja kérésemet, hiszen csak Ő képes erre. Hazaérve nyugodt lélekkel folytattam a munkámat, és sikeresen elvégeztem a pedagógus minősítési eljárást is. A kapott, megerősítő Igéket a babaágy szélére tűztem fel: így minden reggel, ahogy felkeltem, emlékeztettem magam az ígéretre.

2022 februárjában elém jött egy újabb Ige:

„Ezért a gyermekért imádkoztam, és az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem tőle.” (1Sám 1,27)

Igen, teljesítette, de emlékszem, rossz vége lett, mert nem sikerült az örökbefogadás. A kiságy még mindig üres...

Az Úr napokon belül szólt hozzám Igéje által:

„Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a

múltakon tündöjtek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!” (Ézs 43,18-19)

Elszégelyltem magam, ugyanakkor ismét eltöltött a béke és a nyugalom. Isten nem késik. Miért perlekedek vele? Ő tudja igazán, mi a legjobb számunkra. Addig is kimostam, átvastaltam a babakelengyét. Csúpan egy hét telt el, február 18-án este jött a Gólyahíres telefon: egy hónap múlva születik egy kisfiú Pécsen, szívesen fogadnánk-e? A nagy távolság miatt sokat gondolkodtunk férjemmel, de beleegyeztünk. Február 23-án egy védőnői tanácsadóban találkoztunk az életet adó anyukával, és a Gólyahír munkatársával. Izgultunk, vajon milyen lesz? De azonnal megtaláltuk a közös hangot, nagyon szimpatikus volt az életet adó, kölcsönösen feltehetjük egymásnak a minket foglalkoztató kérdéseket. Jó reménységgel váltunk el, és indultunk haza, várva március 22-ét, a várható szülés napját. Telt az idő, közeledett az időpont, izgatottan váraoztunk. Mikor jön a telefon? A váraozás alatt újabb Ige szolt hozzánk:

„Hagyd az Úrra utadat, bízzál Benne, mert ő munkálkodik.” (Zsolt 37,5)

Eltelt az a bizonyos nap, majd még kettő és semmi hír. Kezdtünk csüggedni. Március 25-én reggel férjemmel épp azon tanakodtunk, milyen programot szervezzünk kettőnknek, mert aznap ünneptük megismerkedésünk 16. évfordulóját. Akkor jött a telefon a Gólyahír védőnőjétől: „Jó reggelt! Készen álltok? Irány Pécsre, ma hajnalban megszületett Ákos Balázs!”

Ezt a dátumot a férjem azóta is csodaként emlegeti, pedig ő nem hívő. Indultunk is volna, de újabb telefon jött, hogy mégse menjünk, mert az életet adó anyuka covidos, így a babát már átszállították a fertőző osztályra, tilos látogatni. Öt nappal később utaztunk le aláírni a gyámügyi papírokat, és ekkor találkoztunk újra az életet adó anyukával. Szívszorító volt elköszönni tőle, de mind tudtuk, hogy felelős és nagyon nehéz döntést

kellott meghoznia. Ákosért már a védőnővel mentünk a kórházba, hazahoztuk, és végre kézbe vehettük, ölelhettük, dajkálhattuk... szinte pontosan egy évvel a nagy ígélet után, lett egy kisfiunk. Letelt a kritikus hat hét is, az életet adó anya végig kitartott az elhatározása mellett, hogy a gyermekeket ránk bízza. **Sokszor csak utólag értjük meg, Isten mit, miért visz véghez az életünkben.** Nekem most kellett itthon maradnom, mivel időközben egy komolyabb egészségügyi problémával is fel kellett vennem a küzdelmet, és az Úr a kisfiunk által is erőt ad a mindennapokhoz. Nem panaszkodom miatta, sőt, hálás vagyok az Úrnak az időzítésért. **Tudom és hiszem, arra tanít, hogy bízzam Benne. Formál, és a formálás nem mindig könnyű és fájdalommentes.** Az életünket Ő tartja a kezében, szívünk minden dobbanását, lélegzetvételünket Ő irányítja, minden az Ő kegyelmét hirdeti. Boldog vagyok a férjemmel és a kisfiammal, és hála tölt el, mert tudom, sokan hordoztak és hordoznak minket most is imádságban. Köszönet érte!

„...nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” – ígerte az Úr, és én hiszek Neki. Legyen az Ő időzítése és az Ő terve szerint!

Dudásné Diósi Katalin

**Ne csüggedj el, szívem,
az élet útjain!**

**A kedvesebb fiúnak
mindig több a kínja.**

**Ha tűzben az arany,
a nagy kohász közel –
a menny szent útja a
Golgotáról visz fel.**

Tersteegen

Szeretetvendégség

Hála és köszönet Istennek és a gyülekezet vezetőinek az áldott alkalomért!

Szeretettel köszöntöm a kedves olvasókat, gyülekezeti tagokat, testvéreket. Áldás, Békesség!

Tiszteletes asszony, Julika felkért, hogy pár sorban számoljak be a nyugdíjas szeretetvendégségről. Elvállaltam, mert tudom, hogy ez által is az Urat szolgálom és Őt dicsőítem. Imádságban fordultam az Úr Jézushoz, kértem, hogy rendezze a gondolataimat, amiket szeretnék papírra vetni.

Az Úr csodásan működik, adott egy kedves testvért, akivel együtt megfogalmaztuk, hogy milyen igei üzenetet és szeretetet kaptunk a számunkra elkészített alkalomtól. **Hálásak vagyunk, mert hosszú kihagyás után szép lassan rendeződnek és megtartásra kerülnek a gyülekezeti alkalmak.** Mi, idősebbek különösen örültünk a rendszeresen megtartott Bibliaóráknak. Ott volt a vágy a szívünkben az Ige és az evangélium iránt, valamint a közösség után. Hiszen mindannyian tudjuk és érezzük a szükségét annak, hogy növekedhessen a hitünk, továbbá az Úr Jézus ismerte a szívünkben, életünkben. Nap mint nap kérnünk kell a Szentlelket, hogy megtartson azon az úton, amelyen egyedül csak Jézus Krisztus tud vezetni: az üdvösség és örök élet felé vezető úton.

Kívánom, mindenki átélhesse ennek az Igének az üzenetét:

„Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.” (Zsolt 16,11)

Én, személy szerint ennek az igeversnek a megértését követően nyitottam meg a szívemet az Úr Jézus előtt. Ha valóban elfogadjuk, az Úr Jézusra bízunk életünket, akkor Ő megtanít szeretetre, öröme, a nehézségek elhordozására, békességre. Ő szeret minket és a javunkat akarja.

Elérkezett Advent első vasárnapja. Két év kihagyás után ismét megtartásra került az

idősebb korosztály számára a nyugdíjas szeretetvendégség. Nagy örömkre szép számmal vettünk részt. Jó volt látni új arcokat is, sajnos voltak, akik gyengélkedés, betegség miatt nem tudtak velünk lenni. Ezekre a testvérekre imádságos szívvel gondoltunk, valamint egy kis szeretet-sütis csomaggal kedveskedtünk nekik. Katona Zsuzsika lelkész-nőnkől kaptunk mindannyian egy igei üzenetet.

„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteket az ő gazdagsága szerint dicsőiséggel a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,19)

A hirdetett Ige Isten 100% szeretetéről, kegyelméről, irgalmáról és gondoskodásáról szólt. Üzenete: Isten 100%-os szeretetét oda akarja adni, ajándékozni minden embernek.

Isten maga a szeretet. Ezzel a teljes szeretettel gazdagítja meg a benne hívőket, bátorít, hogy örüljünk az Úrban. Az örövendezés oka egyedül Jézus Krisztus, akiben mindig gyönyörködhetünk. Ez egy belső öröm azoknak, akik hisznek, bíznak, benne reménykednek, akiknek személyes, élő kapcsolata van a Megváltóval.

Isten mindig gondoskodik szükségleteinkről, amit naponta megtapasztalunk. Bátorítást kaptunk, hogy maradjunk hűek Istenhez és az Ő egyszülött Fiához, a mi Urunk Jézus Krisztushoz. Tetszett az az egyszerű kis példa, amit Zsuzsika elénk hozott: egy doboz tele töltve mindenféle jóval, ami csak akkor lesz a miénk, ha kibontjuk, megnézzük, kivesszük. Ugyanígy Istennél is van mindannyiunk számára egy ilyen elkészített csomag. Kérjük el őszinte szívvel mindazt, amit számunkra elkészített, hogy semmi se maradjon rejtve. Azért, hogy **Szentlelke erejével Istent dicsőítő életünk lehessen.** Krisztus Lelke vezetni fog és megóv a világ sötétségétől.

Hálásan köszönjük a fiatalabb testvéreinknek, akik szépen megterítették az asztalt, finom süteményekkel, meleg teával fogadtak bennünket. A süti elfogyasztása után megnéztük az Omega Csoport kirándulásán

készített fényképeket. Nagyon jól sikerülnek ezek a kirándulások, szerető testvéri közösséggé formál bennünket.

Szeretettel hívogatunk, aki teheti és vágy van a szívében, csatlakozzék az Omega Csoport-hoz, épüljünk be minél többen a közösségbe, hogy együtt dicsőítsük az Úr Jézus Krisztust. „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” (Róm 8,28)

Ha pedig ezt tudjuk, akkor éljük úgy a hátralévő életünket, hogy Isten el tudja végezni mindazt, amit velünk tervezett, legyünk engedelmesek Neki. Végezetül ezzel az Igével zárjuk sorainkat:

„Öregkoromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagyj el!” (Zsolt 71,9)

Tóthné Rózsai és Csernákné Jolika

Velünk az Úr

Jézusban igazzá válunk Isten szemében. Hitel kell meríteniünk abból a készletből, amit Jézus biztosít számunkra. Hála Istennek olyan családba születtem, ahol meríthettem ebből a készletből gyermekkoromtól fogva. Mindig hallhattam az Igét, szüleimmel imádkozhattam. Később az Úrtól olyan társat kaptam, akivel együtt is járhattuk ezt az utat. Szolgáltunk énekkel, orgonával, imádsággal, és próbáltuk gyermekeinket is hitben nevelni.

Sajnos a nyugodt, békés életünk 2021 tavaszán megrendült. Férjemmel együtt betegek

lettünk, és őt az Úr elszólította. **Mély fájdalomban úgy éreztem, hogy megingott a hitem.** Családom, kedves testvéreim próbáltak megnyugtítani vigasztaló szavakkal, Igékkel, amit ezúton is köszönök.

„Ahogyan az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket.” (Ézs 66,13)

„Maga az Úr meggy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!” (5Móz 31,8)

Mégis nehéz volt elfogadni, miért történt ez velem és még nagyon sok családdal.

Katona Zsuzsanna lelkész nő az egyik házi imaórán csendesnapra hívott Fonyódligetre.

Először nemet mondtam, mert nem akartam rontani a hangulatot. Végül mégis elmentem, amiért nagyon hálás vagyok. A bemutatkozásnál ezt az Igét kaptam: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15)

Az Igék és a bizonyágtételek rávilágítottak arra, hogy eltávolodtam az Úrtól.

Egy testvéremmel beszélgettünk, aki azt mondta, hogy Isten a férjem halálát már a születésénél elrendelte, és nem azért halt meg, mert én nem tudtam rajta segíteni. Igen, most már tudom, hogy **az Úr akkor is velünk volt, amikor betegek lettünk.**

Az életem során folyamatosan megtapasztaltam az Úr jelenlétét. Soha nem hagyott el, Ő adott erőt, amikor rákos beteg szüleimet ápoltam, és ott volt, amikor a pár hónapos unokámért imádkoztunk, mert az orvosok lemondtak róla. Meghallgatta örömről, bánatunkat, megnyugvást adott, bátorított.

Mindezért hálát adtam, leborulva imádkoztam, és **kértem az Urat, hogy bocsássa meg hitetlenségemet, kételkedésemet.**

„Úr Jézus, bocsásd meg nekem, hogy eltávolodtam, bocsásd meg a bűneimet. Köszönöm, hogy elfogadsz úgy, ahogy vagyok, tele bűnnel. Köszönöm, hogy ki tudtam mondani, hogy Úr Jézus, befogadlak a szívémbé, és veled akarok élni mindörökké. Ámen.

Áldott karácsonyt kívánok!

Nagyváradai Sándorné

Ti vakok, lássatok

Vozár Károlynénak hívnak (Auler Viola, Vilcsi). 1991-ben költöztünk Bp. Zuglóból Fótra. 1989-ben egészséges kisfiam született, nagyon boldogan éltünk.

Kálváriám 2018-ban kezdődött, férjem súlyos beteg lett, ápoltam, pelenkáztam, mindent megtettem érte. 2019-ben egy decemberi napon sajnos elhunyt. 2020-ban stroke-ot kaptam, 2020 decemberben koronavírus. Fiam nagyon sokat segített anyagiakban. Támogatott, bevásárolt, orvoshoz vitt. Férjem halála nagyon megviselt, összeomlottam teljesen. Nagy mennyiségű gyógyszert vettem be, nem akartam tovább élni, de fiam megmentett. Kórházba kerültem és az első napon baleset ért, elcsúsztam, combcsont törést szenvedtem. 2021 májusban műteni kellett a jobb lábam, térdtől combig. 3 hónapot töltöttem kórházban, rehabilitáción. Fiam adott erőt, biztatott: „Anyu, erős vagy, meg tudod csinálni!” – mindig ez motivált. Napról napra kezdtem összeszedni magam, fiammal minden nap többször beszélünk telefonon. Teltek a napok. A Covid miatt nem láthattam, mert zárlatot rendeltek el. Nagyon hiányzott az ölelése és az, hogy magamhoz öleljem. Kapcsolatunk nagyon erős volt. Úgy egy hónap múlva lehetett, hogy egy személyt fogadhattam. Elérkezett az idő a személyes találkozásra. Végre láthattam, és megölelhettem, a könnyeim úgy szakadtak a boldogságtól. Mind a ketten zokogtunk, alig akartuk egymást elengedni. Nekem már csak ő maradt. Teltek a napok, jött a hétvége, fiam minden hétvégén jött. 2021. június végén egy szerdai napon beszéltem vele utoljára. Két napig nem telefonált, teljesen kikészültem. Próbáltam hívni, de nem vette fel a telefonját. Nagyon megijedtem, mert ilyet soha még nem csinált. Pénteken 11:50-kor megszólalt a telefonom, menyem szólott bele, közölte, hogy a fiad haldoklik. Beszélj vele, ő hall téged, érti amit mondasz, de válaszolni nem tud. Beszéltem hozzá, biztattam, de

egyik percről a másikra, már nem hallottam a sóhajtását. Elment kerek déli 12 órakor, agyvérzést kapott. Kész, a telefon kiesett a kezemből, megfordult a világ velem, a növérek rohantak oda hozzám, hogy mi a baj. Felvették a telefont a földről, beleszóltak, és a menyem mondta nekik, hogy a fiam meghalt. Nálam itt akkor filmszakadás történt.

Teljesen összetörtem, elveszítettem az egyszem fiamat, akit a világon a legjobban szerettem. Feladtam mindent, nem érdekelt semmi és senki, csak ő. Másnap reggel szólt a nővére, hogy látogatóm érkezett. A szomszédom jött be hozzám, felajánlotta a segítségét.

Teltek a napok, menyemmel tartottam a kapcsolatot, ő intézte a fiam temetését, mert kerekesszékhez voltam kötve, semmit nem tudtam csinálni. Eltelt 3 hét, fiam temetésére haza akartam jönni, de nem volt hozzátartozóm, aki vállalta volna értem a felelősséget. A kórház felhívta a menyemet, aki azt mondta, ő nem tud értem felelősséget vállalni, és így elszállítanak egy öregek otthonába. Mondtam a főorvos nőnek, adjon gondolkodási időt. Felhívtam a menyemet és közöltem vele, hogy ezt nem teheti meg, mert a fiam ezt sosem fogja neki megbocsátani, ha nem visz ki. Beleegyezett és augusztus 2-án eljött értem, hazahozott és letett az előtérbe, ennyit tudott segíteni. Megérkezett a szomszédom, aki felajánlotta a segítségét, közben a barátom is úgyszintén. Teltek múltak a napok, és **egyre erősebb pánikrohamok törtek rám, féltem a lakásban, az udvaron, és mindentől.** Szomszédom sokat segített, nagyon türelmes volt hozzám, de **azt mondta, hogy félelmeidet csak egyféleképpen győzheted le, ha Isten felé fordulsz és imádkozol.** Minden nap imádkoztam, és kértem a szabadditást. **Az Úr meghallgatott és megszabadított, elmúltak a pánikrohamaim.** „Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,1-2)

Elérkezett fiam temetése napja. Szomszédom

vitt ki a temetésre, barátnőm segített felöltözni. Hálás vagyok menyemnek, hogy mindent elintézett a temetéssel kapcsolatban.

Azóta is rendszeresen olvasom a Bibliát, és most már tudom, hogy Isten küldött segítőt és beszélt hozzám, csak én nem figyeltem rá! Hálás az én szívem, hogy minden napjainkban jelen van és nap mint nap munkálkodik azon, hogy – „*Oh, ti süketek, halljátok, és ti vakok, lássatok!*” (Ézs 42,18)

Elérkezett az idő, hogy a református istentiszteleten is ott legyek, már nagyon vágytam Isten közelségére, csak úgy szívtam magamba Isten Igéit. **Közelebről megismertem az Urat, és beengedtem a szívembe, azóta az életem megváltozott és új fejezet nyílt az életemben.** Hálás vagyok mindenért és a gyülekezetért is. Köszönöm azt a sok jót, amit kaptam.

„*De akik az Úrban bíznak...*” (Ézs 40,31)

Találkozás Istennel

„*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened!*” (Ézs 41,10)

Darmos Anita vagyok, közel egy éve az Úr gyermeke. Ha röviden és tömören szeretnék fogalmazni, akkor itt meg is állhatnék, de nem erre hívott el most az Úr Jézus Sebestyén Julianna tiszteletes asszonyunk által, ezért megosztom az én találkozásomat Istennel.

Kazincbarcikán születtem és nőttem fel megkeresztelt, de a vallásukat nem gyakorló szülők gyermekeként. A főiskolát Nyíregyházán végeztem el, Budapesten pedig több helyen is laktam, mielőtt Főtra költöztem. Hasonlóan rögzös utat jártam be, mire személyesen is megismertem Istent. 2007 júniusában házassodtunk össze a férjemmel, de a szertartásokra szülővárosomban került sor, mert rokon-

ságunk jelentős része azon a környéken lakik és a szüleim is ott tudtak a legtöbbet segíteni a szervezésben. Visszagondolva az Úr már ekkor szelíden hívott a maga közelségébe, mert saját elhatározásomból az esküvő előtt került sor keresztelőmre és a konfirmációra is. A távolság miatt azonban az előkészítő alkalmak elmaradtak, bár a lelkész felajánlotta, de kicsúszttunk a kezei közül.

A munkahelyi stressznek köszönhetően mindenféle egészségügyi problémával küzdöttem, de az orvosok nem találtak jelentős eltérést a leleteimben, így még csak a manapság jellemző tüneti terápiát sem kaptam. A gyomorpanaszaim egy idő után annyira elviselhetetlenné váltak, hogy anyukám javaslatára elkerültem egy természetgyógyász masszörhöz, aki a kezelésekkkel, majd különféle cseppekkel és diétával megszüntette a panaszaimat. Ez volt a kezdete annak az okkult-spirituális spirálnak, amibe akkor belecsepentem. Mivel nem volt fogalmam ennek súlyáról, **Istenről pedig nem volt valóságos képem, tudásom és tapasztalásom, azt gondoltam, hogy ezek a dolgok betölthetik az Isten alakú űrt a lelkemben.** A keresgélés során teret engedtem az életemben a jógának, a meditációnak, a homeopátiának, a reikinek és társainak, a biorezonanciának és sok egyébnek. **A problémák azonban, nem tűntek el teljesen a kezelések ellenére sem, újabb hullámokban érkeztek a feldolgozandó nehézségek.** Ezek közül a gyermek utáni vágy volt a legnagyobb kihívás a hosszú várakozás miatt, ráadásul a miértekre sem kaptunk igazán sehonnan választ. Egy vetélés, egy nyitott hasi műtét és 3 év elteltével mégis megérkezett hozzánk Bálint. Ugyan nem volt problémamentes sem a várandósságom, sem pedig a csecsemőkor, de idővel azt vettem észre, hogy egyre kevésbé ragaszkodom mindahhoz, amibe addig kapaszkodtam.

Az Istennel való ismerkedést 2017 decemberében kezdtem el, amikor először csatlakoztam a **baba-mama kör** karácsony előtti utol-

só alkalmához, **ahol olyan szeretetteljes és befogadó légkör vett körül, hogy azonnal tudtam, itt a helyemen vagyok.** Az első alkalmak egyikén ezt az Igét kaptam egy kedves testvéremtől: „*Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.*” (Jer 29,13) Tavaszra már tudtam, hogy Bálintnak a Száz Juhocska óvodában lesz a legjobb helye, ami valóban így is lett. A 4 óvodában eltöltött év alatt a fiunk iskolássá cseperedett, **én pedig egyre biztosabb voltam benne, hogy Istent kerestem egész végig a kerülőutakon.**

Már a baba-mama körben is az énekek álltak legközelebb a szívemhez, ez ma sincs másképp, de egyre jobban kezdtek érdekelni a bibliai történetek. Miután a munka miatt a baba-mama körbe már nem járhattam, kerestem az egyéb gyülekezeti alkalmakat, sőt az Úrtól kaptam egy bátorító és bizonyágtevő testvért is, aki tiszteletes asszony mellett segített eligazodni a fejemben lévő kérdések rengetegében. Szép lassan kezdtem megérteni, hogy **mit is jelent helyreállítani a szeretetkapcsolatot Istennel, ami a bűneim felismerése és megvallása nélkül nem lehetséges.**

Igazán nagy változást azonban az én életemben is a pandémia hozott, amikor 2020 novemberében elkaptam a betegséget. Nagyon elhúzódó és szerteágazó tünetekkel gyötört meg a vírus, de **ez az állapot döbrentett rá arra, hogy az életem az Úr kezében van és senki más nem rendelkezhet felettem.** Másfél hónap lábadozás után januárban kezdtem újra dolgozni, azonban a teherbírásom messze volt még a fertőzés előtti állapottól. Az Úr azonban már ekkor is erőt adott a mindennapokhoz, vezetés közben, amikor csak tehettem, igehirdetéseket hallgattam. Egyre kevesebb volt bennem a kérdés azzal kapcsolatban, hogy mit is jelent Krisztust követni és elfogadni azt a kegyelmet és békességet, amit mástól vagy máshonnan nem kaphatunk meg.

Márciusra már egészen jó állapotba kerültem

önmagamhoz képest, amikor is sikerült összeszednem egy felső légúti fertőzést, ami miatt hetekig köhögtem. Az ismételt lassú gyógyulást azonban ezúttal nem követte a felépülés, egy idő után már a minimális mozgás is teljesen kifárasztott. A veszélyhelyzet miatt ugyan tudtam otthonról végezni a munkámat, de az ezen felüli tevékenységek (pl. házimunka) már meghaladták az erőmet. Mivel csak minimális orvosi segítséget kaptam, legalább 2 hét telt el a diagnózis felállításáig. A vérvizsgálat és a kardiológiai vizsgálat után egy mellkasröntgen alkalmával derült ki, hogy a jobb tüdőm teljesen összeesett, a mellhártya alatti rész megtelt folyadékkal és levegővel. Innen az alapos vizsgálat után a sürgősségre irányítottak. A váci ügyeleten elvégeztek egy sor vizsgálatot, hogy igazolják a diagnózist. Az ügyelet orvos doktora már ekkor felkészített, hogy az elhúzódó állapot miatt nagy valószínűséggel műtetre lesz szükség, azon azonban mindenki csodálkozott, hogy fájdalmaim egyáltalán nem voltak. Még aznap este átszállítottak egy másik kórházba, ahol mellkas sebész orvos is rendelkezésre állt, hogy szükség esetén a műtétet is el tudják végezni.

Fogalmam sem volt róla, hogy pontosan mi vár rám, de a mentőben a két kórház között **Jézus megszólított, hogy ne féljek, mert bármi is történik, Ő velem lesz.** És valóban így volt, végig Igékkal és énekekkel támoga-

tott a beavatkozások, majd a műtét előtt és után is. Ekkor hozta először Ézsaiás próféta könyvéből a 41. fejezet 10. versét, ami ezt követően többször visszatért hozzám az Ő ígéretéért. Ezt kezdetben nehéz volt elhinnem, de próbáltam megérteni a hozzám szóló Igéjét és szavait, majd engedelmes szívvel tenni azt, amire indít. Így kerültünk el tavaly nyáron a családós táborba Balatongyörökre, ahol elhívást kaptam az énekkari szolgálatra. Később azt is megmutatta, hogy ez lesz a szolgálat, amin keresztül beteljesíti az ígéretét.

És valóban, a Hálaénekkarban végzett szolgálat az egyik legjobb dolog, ami történhetett velem az újjászületés mellett. Nagyon nehezen hoztam meg a Jézus melletti elköteleződésre vonatkozó döntést annak ellenére, hogy a már megismert gyülekezeti tagoktól és tiszteletes asszonytól is rengeteg támogatást és megerősítést kaptam. Nekem nem ment olyan könnyen, mint Pál apostolnak, hogy ne tanácskozzak testtel és vérrrel... nem hiába, az ellenség a markában tartott és egyáltalán nem akart elengedni.

Az okkult bűnök felismerésében legnagyobb segítséget először az „Egy guru halála” című könyv nyújtotta, amin keresztül nyilvánvalóvá vált a korábbi, részben visszatérő rémálmok oka. Tovább kutatva azt, hogy miért is bűn Isten szemében az okkult dolgokkal történő „érintkezés”, hogy az abban való mélyebb elmerülésről már ne is beszéljek, rátaláltam több, a New Age-ről szóló cikkre. Talán ezek a cikkek segítettek legtöbbször az okkult bűneim feltérképezésében. Érdekes és egyben ijesztő élményt nyújtott az „Ajtonyítás: vajon kinek?” című könyv olvasása, ugyanis amikor hazajöttem a könyvvel együtt egy lelkigondozás után, neki is álltam az olvasásnak. Csakhogy, mint utóbb kiderült, egyáltalán nem mindegy, hogy ezt hogyan tesszük. Én naivan felcsaptam a homeopátiáról szóló résznél, amit el is olvastam. Mire befejeztem, fizikai rosszullét kerülgetett: szédültem, fájdalmat is éreztem több

helyen. Nem vettem ugyanis komolyan, hogy ezt a könyvet imádságos szívvel és az elejétől kezdve szabad elolvasni. Következő alkalommal már nem tudott ilyen hatást gyakorolni rám a könyv.

Még a tudóműtét előtt megszabadultam azoktól a könyvektől, amelyekről akkor úgy gondoltam, hogy kártékony tanítást tartalmaznak bármilyen formában, ami részleges megnyugvást adott. Így talán nem is meglepő, hogy a **megvallásra váró okkult bűneim listája hónapokig ott sorakozott az íróasztalunk fiókjában**. Képtelen voltam folytatni a bűnök felsorolását, úgy éreztem, hogy nem vagyok készen arra, hogy Isten előtt is megvalljam azokat. Ekkor még talán nem voltam tisztában azzal, hogy **hiába próbálom ezeket rejtgetni, előtte nincs titok**.

A végső lökést a „Kupaktanács” című film adta, a főszereplő élethelyzetéből adódó eltérésektől eltekintve pontosan ugyanez játszódott le bennem... Mindenesetre segített meghozni azt a döntést, hogy már nem szeretném Jézus nélkül tovább élni az életemet. Újra elővettem és kiegészítettem a listát, majd egyeztettem egy időpontot tiszteletes asszonnyal, még mielőtt újra meggondolhattam volna magam egy újabb kísértés hatására.

Azt gondoltam, hogy tudom mi vár rám, amikor egy évvel ezelőtt, 2021. november 5-én **kinyitottam a szívem ajtaját a régóta ott várakozó és zörgető Jézusnak**, de nem egészen az történt, amire számítottam. Egy lelkigondozói beszélgetés során tiszteletes asszony segítségével mindent megvallottam Istennek, amiről azt gondoltam, hogy bűnként követtem el ellene, egyben kértem, hogy szabadítson meg ezektől a terhes kötelekektől és lépjen be a szívem ajtaján. A várva várt katarzis elmaradt, helyette úgy fájt a szívem, mintha kitépték volna a helyéről és potyogtak a könnyeim, hogy mekkora fájdalmat okoztam ezzel az én Mennyei Atyámnak. De nem hagyott már akkor sem vigasz nélkül, féltő szeretetével átölelt, felmelegítette a szívemet és bevilágította egész lényem

met. Hálás voltam, hogy egy énekkari próbával zárhattuk ezt az alkalmat.

A folytatás sem volt sokkal egyszerűbb és vélhetően később sem lesz az, mert a keskeny úton járni a legtöbbször terhekkel jár együtt, még ha meg is kapjuk az erőt azok elhordozásához. A várva vár rózsaszín köd helyett hetekig szenvedtem a lelki és fizikai fájdalomtól, a rosszulletektől és a rémálmoktól. Sokszor nem volt egyszerű vagy egyáltalán nem is sikerült megvallanom, hogy én már az Úr gyermeke vagyok. Az első nyugópontot az hozta meg, amikor álmomban az életem árán is Jézushoz tartozónak vallottam magam az engem és gyermekemet fogva tartó ellenségnek.

Amikor a saját dolgaimon keresztül már nem tudott fogást találni rajtam a Sátán, folytatta a gyermekünkkel. Másfél hónapon keresztül egyik betegség érte a másikat és egyre ijesztőbb diagnózisokat kaptunk a vizsgálatok során. A gyermekreumatológia lett a jelenleg ismert végső állomásunk autoimmun ízületi gyulladás gyanújával, azonban hiszem és tudom, hogy bármi is állt akkor ezeknek a tüneteknek a hátterében, Istennek van hatalma arra, hogy elvegye ezt tőle és újra egészséges legyen.

A nehézségek mellett rengeteg lelki ajándékot is kaptam az Istennel kötött új szövetségtől, méghozzá semmihez sem fogható nyugalmat és békességet, egyre erősödő hitet és bizalmat Istenben. Idővel elfogadtam, hogy nálam a felhőtlen boldogság eljövételének is más a rendje, és figyelmemet a Szentlélek bennem folyó munkájára irányítottam, hiszen böven volt és van is még mit bennem átformálnia.

3-4 hónap elteltével azon kaptam magam, hogy a rosszulletek megritkultak, szinte egyáltalán nem elégedetlenkedtem, megszűnt az oly gyakori önsajnálát és az önvád. Felismertem, még ha nem is rögtön, hogy egyik vagy másik mélyebb lelkiállapot okozója az, hogy a világ dolgai távolabb sodortak Istentől a kelletténél. Biztosan tudtam, hogy ez

mind Isten Szentlelkének munkája, mert önerőből erre képtelen lennék.

Az utóbbi hetekben-hónapokban pedig betöltötte a szívemet és a lelkemet a végtelen hála és megjelent az újjászületés alkalmával anynyira várt boldogság is. Emellett **a nehézségek is megjelennek időről-időre, de most már tudom, hogy kihez fordulhatok segítségért, a kérdéseimre kitől kapok választ, ha megfáradok, kihez fordulhatok újult erőért, támaszért és vigasztalásért.**

Hálás vagyok Istennek, amiért a föld szélén megragadott, majd annak széléről elhívott. Kiválasztott és nem vetett meg, de nem vet meg akkor sem, ha minden igyekezetem ellenére elbukom, mert velem van, megerősít, és győzedelmes jobbjával támogat. Ámen.

A növekvő Isten

Gyöngéd gyermekkezek simogatták a bágyadt lelkemet, az arcom és a fénytelen szemem. Te voltál, Istenem.

Szétfoszló köd-alak gyermekként én már akkor láttalak. S hajnali harmatcsillogáson át láttam a koronád.

Mentem tovább, alább. Mély ingoványba tévedett a láb. Csak egy erős kéz menthetett ki még: a tiéd, a tiéd!

Akkor lettél nekem naggyá, túl minden kéklő hegyeken. Láttam: tiéd dicsőség, hatalom, s magasztalt a dalom.

Azóta gyermeked, rád bízam mindent, sorsot, életet. S Te nem szüntél meg növekedni, nem. Betöltöd a szívem,

be lelkem, életem, mindenben mindenné leszel nekem! Vezérlik ég felé a léptemet erős istenkezek...

Mégis... tudom: ha majd eléri lelkem, mit már úgy óhajt, látom meg, hogy miben csodálatlak: Ruhád foszlánya csak.

Türmezei Erzsébet

Reménysziget

Az Isten gazdagságát nem igazán tudjuk felmérni, s egyáltalán emberi ésszel felfogni. Viszont Krisztus által megvalósult üdvözítő tervében részesülve a mérhetetlen szeretetét érezni lehet. Az Úrral való kapcsolatban tapasztalni, meglátni a megtartó kegyelmet, s felfedezni újabb és újabb nekünk tartogatott, személyes életünkre szabott megoldásait, ajándékait.

Hálával nézhetünk arra is, hogy a krízisekre berendezkedő világunkban is árad a kegyelem és mi sem bizonyíthatja jobban, mint amit csak itt gyülekezeti szinten észlelhetünk. Krisztusban újjászületett, megújult életek bizonyosságtételeiben, igei alkalmak gazdagságában, szolgáló, imádkozó testvérek munkálkodásaiban. S a gyülekezeti tagok egyéni sorsainak formálódásában, ahol áldások születnek és a nehézségekben is megtapasztalják a megtartatást, az Úr útbaigazító, de mindenképpen cselekvő erejét, rendezését.

Hogy miért fontos erről beszélni? Talán azért, mert a jövőre nézve is az egyedüli reménységünk Isten kegyelme és szeretete, és jó látni hálával egy kicsinyke részt mindabból, amit idáig is kaptunk.

Mindehhez igazodva az idei Presbiteri csendesnap igei üzenete is adott bőven átgondolni valót az adventi időszakra. Lényeges erről is szót ejteni, ha csak néhány mondatban is...

Cs. Nagy János lelkipásztor kezdő áhitatában a sodródás, az „elsodortatás” veszélyére hívta fel a figyelmet.

„Ezért tehát még jobban kell figyelniünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk. Mert ha az angyalok által hirdetett ige olyan erős volt, hogy minden törvényszegés és engedetlenség megkapta igazságos büntetését, akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amelyet az Úr hirdetett először. Azok pedig, akik hallották, megerősítették ezt számunkra, Isten pedig velük együtt tett bizonyosságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentlélek ajándékaival, amelyeket akarata

szerint osztott szét.” (Zsid 2,1-4)

Számtalan sodró erő vesz körbe minket és ellenállni csak Krisztusnak átadott élettel lehet mindezeknek, amikor nemcsak halljuk, meghallgatjuk az igei útmutatást, hanem éljük és átadjuk, odaadjuk magunkat az Úr hatalmának, belehelyezkedünk az Ő erőterébe.

Az elsodródás veszélyében Isten üdvözítő művétől – a nagy üdvözítéstől – való távolodás a tét, ami folyamatban van, ha hagyom, hogy munkálkodjon az életemen. „A keresztyénségnek az az egyik fő jellemvonása, hogy nem sodródik.”

„De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölccsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vett hit által.” (2Tim 3,14-15)

Dr. Tatai István lelkipásztor az előadását a következő ígerész alapján indította:

„Éhínség lett minden országban, de egész Egyiptomban volt kenyér.” (1Móz 41,54)

József mély és nagyívű történetéből merítve az egyiptomi krízisben, a hét szűk esztendőben rejlő áldásokra hívta fel a figyelmet, amelyben áldást kap a fáraó is, az idős Jákob is, és a reménység csodája jelenik meg Isten bölcs tervezésének nyomán.

A mai világunk számára vajon **milyen áldást tartogathat a krízis**, a „hét szűk esztendő”? – merült fel a kérdés.

Isten megmutatja magát és azt, hogy van reménység!

A krízisek, konfliktusok feldolgozásának szakaszaiban mennyire ismerjük fel magunkban József által megélt állapotokat? A panaszkodást, mint a sehova nem vezető öngyógyítási próbálkozást. Felejtetni és megoldás nélkül magunk mögött hagyni valamit, esetleg megleckéztetni, ha van lehetőség és újra találkozunk kríziseink, konfliktusaink személyeivel.

Aztán pedig megbocsátani és Isten elé vinni minden mozaik darabkát, hogy Ő segítsen helyre rakni az összest. S felismerni akár azt, hogy a konfliktusban is Isten kegyelme volt jelen, hogy megváltozzunk, megbékéljünk, s

mélyüljön a hitünk.

Záró buzdításként hallhattuk: „**A hét szűk esztendő lehet nagyon bő, áldott hét esztendő is számunkra**” – az isteni szó felragyoghat a világ számára, s ebben az egyháznak, a gyülekezeteknek, a híveknek megvan a felelőssége és a lehetősége. **A gyülekezet a reménység szigeteként tud működni a három „K” betűs kincsel, amely megadatott a gyülekezeteknek: Könyv, Krisztus, Közösség.**

Könyv: a Biblia. Krisztus, mint reménység és élő forrás, formáló erő. Közösség: személyes találkozás lehetősége és tartalmas kapcsolatok Krisztusban. Mint reménységsziget. Az igehirdetést és az előadást ajánlom meghallgatni a gyülekezeti honlapról, akár karácsonyi csendességhez, mert nagyon gazdag gondolati készletet nyit meg az említett Igékről, itt csak nagyon szemezve hoztam fel az ott hallhatókból.

Ugyanakkor csodálatos mindezeket ebben a megvilágításban is meglátni, hogy reménységsziget polgárai lehetünk, és az Úr nagy üdvözítő-megmentő munkájának lehetünk részesei. Még akkor is, ha éppen nehézségekkel, krízisekkel vagyunk terhelve, mert az Ő terve megőrizni, formálni akar minket. Akár generációkon keresztül átívelő munkával... Egy dolgunk van: belé kapaszkodva nem elsodródni!

Elek István

ÚJÉVI KÉRÉS

LELKEM EGY KÉRÉS TÖLTI BE MOSTAN:
ADD URAM, HOGY A JÖVŐ NAPOKBAN
LEGYEN MAJD IDŐM – A TE SZÁMODRA,
ÉS LEGYEN IDŐM – MAGAMNAK – MÁSNAK,
MINDIG AZOKNAK, AKIK AZ ÚTON
ÉNVELEM JÁRNAK.

A TE SZÁMODRA? NEM KÉREM ÍGY, NEM.
HAGYD SZOMJÚ KELYHEM BELÉD MERÍTNEM,
TE ÖRÖK FORRÁS. AJÁNDÉKOZZ MEG
TE ENGEM EGY MÉLY LEHELETÉVEL
SZENTSÉGGEL TELJES, ÖRÖK IDŐDNEK!

LECSENDESÜLVE, BELÉD MERÜLVE
MAGAM SZÁMÁRA IS JUT IDŐ MAJD:
KICSIT MEGÁLLNI,
MAGAMBA SZÁLLNI,
KÉZÖSSZETENNI, GYÚJTENI, VENNI,
MÉLYEBBRE JUTNI, CSENDBEN IS LENNI.

AKKOR, CSAK AKKOR LESZEK MAJD GAZDAG!
TÉKOZLÓ KÉZZEL LESZ, AMIT ADJAK!
MÁSOKNAK ÁLDÁS ÍGY LEHET UTAM.
ÍGY KÉREK IDŐT ÚJÉVRE, URAM!

FORD. TÜRMEZEI ERZSÉBET

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgálók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókért;
- az egyházi oktatási intézményekért, az órbottyáni szeretetotthonért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekarunk jövőjéért;
- a kislagi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért, a missziói munkákért;
- Isten megtartó kegyelméért a pandémia időszakában is;
- a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért;
- a szomszédban zajló háború megszűnéséért.

örömHÍrlap
A Fót-Központi Református
Egyházközség Folyóirata

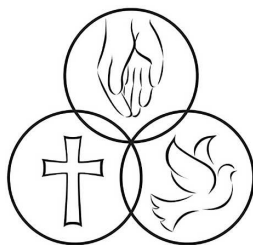
Felélős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Következő számunk
húsvét alkalmából jelenik meg.

*A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.*

FELHÍVÁS!

Amennyiben banki átutalással
juttat el adományt
gyülekezetünk számára,
kérjük, a közlemény rovatban
tüntesse fel nevét, lakcímét és
az adomány célját!

Bankszámlaszámunk:

**Fót-Központi
Református Egyházközség
66000028 15408631**

Állandó alkalmaink

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Bibliaóra
Csütörtök	18:30	Imaóra
Péntek	16:00	Friss ifi 18:00 Reflekt 18:00 Nyitott kör
Minden csütörtökön	8:00	Fiatalasszonyok imaköre
Minden második csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
közbenső héten	9:30	Hitmélyítő mamakör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra
Minden hónap utolsó vasárnapján	16:00	Házassággyondozó alkalom

Énekkari próbák

Szólampróbák:

szoprán - hétfő 18:00 alt - hétfő 18:45
tenor - hétfő 19:30 basszus - hétfő 20:15

Összpróba: szerda 18:30

Hálaénekkar próbája: csütörtök 17:00

Zeneoivi csütörtök 16:15

Különleges alkalmaink

December	31.	17:00	Óévi istentisztelet
Január	1.	10:00	Újévi istentisztelet
	15.	10:00	Gyülekezeti beszámoló 2022-ről
Február	21-24.	18:00	Böjti bűnbánati alkalmak
	26.	10:00	Böjt I. vasárnapja úrvacsorával
Április	2.	10:00	Virágvasárnapi istentisztelet
	3-7.	18:00	Nagyheti előkészítő alkalmak
	9-10.	10:00	Húsvéti úrvacsorás istentiszteletek
	16.	10:00	Női csendesnap

MILYEN AZ ÉLET SZERETET NÉLKÜL?

A KÖTELESSÉG – BOSSZANTÓ	A FELELŐSSÉG – KÍMÉLETLEN
A JOG, A TÖRVÉNY – KEGYETLEN	AZ IGASZÁG – KRITIKUS
A NEVELÉS – ELLENTMONDÓ	AZ OKOSSÁG – FURFANGOS, RAVASZ
A SZÍVESSÉG – KÉPMUTATÓ	A REND – KICSINYES
A HIT – RAJONGÁS	A BECSÜLETESSÉG – GÖGÖS
A HATALOM – ERŐSZAKOSKODÓ	A GAZDAG – FUKAR
A SZAKÉRTELEM – OKVETETLENKEDŐ	

AZ ÉLET SZERETET NÉLKÜL ÉRTELMELEN!